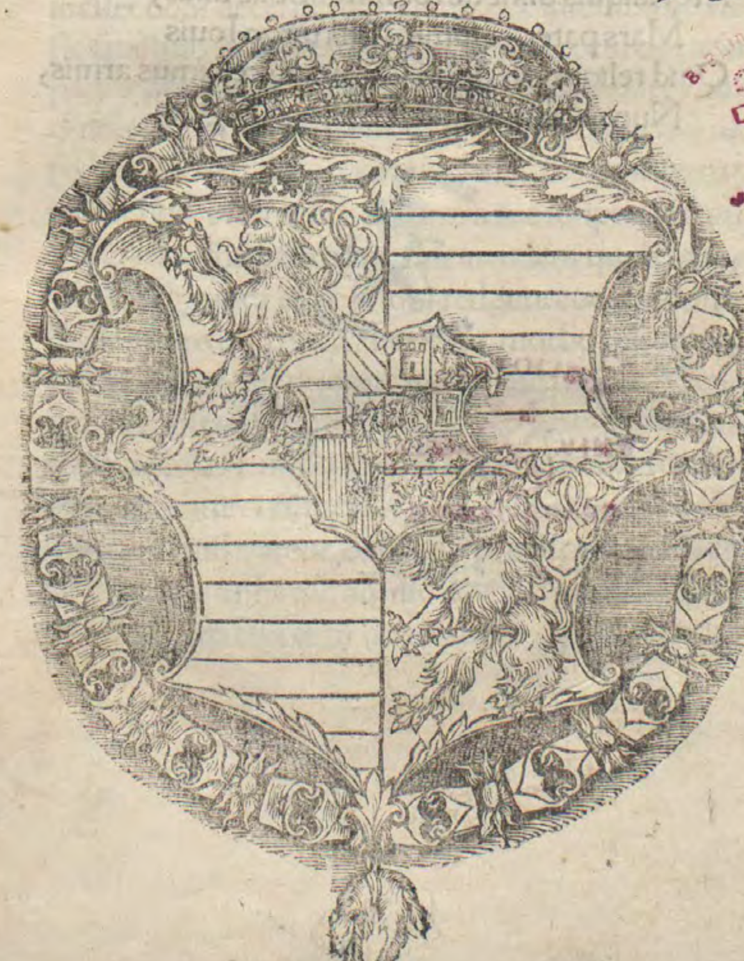
Elegiae et Epigrammata.

G. LOGI SILESII
AD INCLYTVM FERDINANDVM, PANNONIAE ET BOHEMIAE REGEM INVICTISSIMVM
HENDECASYLLABI, ELEGIAE, ET EPIGRAMMATA.

1529

G. VRSINVS VELIVS.

AVrea ut Ausonidæ legere poemata Logi
Admirati animis obstupuere diu.
Atq; aliquis dixit de tot mirantibus unus,
Mars pater, et summi filia uirgo Iouis
Quid reliqui est? dudũ Germano cessimus armis,
Nunc dubia eloquij est alea, & ingenij.

INCLYTO ET MAGNANIMO FERDINANDO PANNONIAE ET Bohemiæ Regi inuictissimo.

CVm uertente hoc anno, inclyte atq; inuictissime Rex, in Morauiam prouintiam ab illustri Maiestate tua missus, munus & negotia mihi cõmissa obirem, atq; in grauissimam, & sane periculosam, quaq; in uita nihil sensi acerbius, ægritudinẽ incidissem, quæ hunc annũ ferme totũ me occupatũ tenuit, sæuissimeq; afflixit: ut tamẽ ex malis siquid inesset boni decerperem, tanquã ex infestissimo hoste fructum & utilitatem aliquã percepturus, non pauca per hoc inuisum & perniciosissimũ ægritudinis otium partim composui & scripsi, partim uero iam antea inter occupationes & toties interruptum studiorũ meorũ cursum a me scripta, uerum inchoata adhuc & rudia, sub incudem quasi reuocãs, castigatiora & politiora reddere conatus sum. Postea uero quã ex tã diuturno morbo releuatus, etsi nondũ etiã satis confirmata ualetudine, Viennam uenissem, eo quidẽ proposito & uoluntate, ut recta ad Ma. T. ubicumq; illa esset inde contenderem, atq; amici & medici, nullo id pacto mihi cõmittendũ iudicarent, & sedulo pro se quisq; suaderent, ne tam imbecilli adhuc & affecta ualetudine, eo præsertim etiã tum anni tẽpore, quod in bene

affectis, recteq; ualentibus corporibus, morbos ex/ citare consueuisset, tam longũ iter ingrederer, sed quiescerem potius, & reliquias perniciosissimi mor bi, tanq̃ hostiũ persequens, bonã ualetudinem cu/ rarem, ĩdẽq; dicerent, se satis confidere hanc meã ab aula T. Ma. absentiam, cuius tã graues ac pe/ ne necessariæ causæ uiderẽtur, apud æquissimũ & clementissimũ Principem, mihi fraudi nõ futurã, eorũ itaq; ratiõibus & consilijs inductus, Viennæ hactenus delitui, ubi cũ otio abundarem, & apud Vrsinũ Veliũ meũ, quem eximiæ uirtutis & arctis simæ amicitiæ causa nomino, maximã scriptorum meorũ partẽ inuenisse, instituta uia incedẽs, qa oĩa nõ aliter atq; olim Sybillina folia disiecta & teme/ re dispersa uidebãtur, in libellũ atq; ordinẽ certum quædã redegi. Quæ cũ Vrsino et Ioãni Rosino, spe ctatæ doctrinæ & uirtutis, acerrimiq; iudicij homi nibus legẽda dedisse, neq; illis displicerẽt, nihil mi/ nus q̃ hoc cogitantẽ, aut facere paratũ hortati sunt ut æderẽ. Ego uero cũ id negarẽ, dicerẽq; rudia ad/ huc illa, ut sunt, & impolita uideri, minimeq; digna quæ emitterẽtur, nõ destiterũt tamẽ illi hortari, in/ stare, urgere deniq;. Itaq; me inepte factũrũ existi/ maui, si taliũ uirorũ cõsilio & uolũtati diutius re/ pugnassem, autoritate eorũ persuasus, ad editionẽ animũ appuli, neq; hoc cõtentus, audacius insuper facinus designaui, neq; ueritus sum has meas ine/ ptias inclytæ Ma. T. dicatas emittere, in quo tãto onere sustinẽdo magnopere mihi æquanimitate il/ la M. T. & uere regia uirtute opus est. Itaq; q̃ ma/ ximis possũ precibus, hoc a Ma. T. cõtẽdo, ut hãc meã sedulitatẽ, qualẽcunq; quidẽ, officiosam certe, & ab optimo animo & Ma. T. studiosiss: profe/ ctã, boni consulere uelit, & libello huic meo se pa/ tronũ & tanq̃ numen tutelare aliquod præstare nõ dedignetur. Etsi in maximo summarũ rerũ et bello rũ apparatu, dijs et hominib. probãtibus riteq; fa uẽtibus, Ma. T. summa cũ laude et gloria omniũq; admiratiõe uersetur, cũ tamen Minerua eadẽ sit et sanguinolẽti belli et literarũ patrõa, sinat et hãc in/ ter uictrices hederã tibi serpere lauros. Volui qp/ pe et hoc extare meæ erga inclytã Ma. T. obseruã tiæ, et calamitosissimi otij mei qualecũq; testimo/ niũ. Quod si aliquãdo, ac tandẽ plus otij, quod ha/ ctenus infeliciter semper, et nullo successu molior, mihi Ma. T. immortali benefitio contigerit, ut in omnib. uotis et summo desyderio mihi expetitã Italiã redire, et interceptũ fataliũ tẽporũ perturba tiõe studiorũ meorũ cursum persequi mihi liceat, perfectiora deinde fortassis, et Ma. T. amplitudi/ ne digniora me spero exhibiturũ. Deus opt. max. Ma. T. saluã semperq; uictorẽ esse uelit. Viennæ Pannoniæ X. Maij M. D. XXIX.

Sacræ Maiestatis tuæ

Deditiss. aulicus

G. Logus Silesius.

AD FERDINANDVM PANNONIAE ET BOHEMIAE REGEM.

CVi nouum, tenerum, & modo expolitum,
Musæ, cui rogo dedicem libellum?
Sic est, magnanimi fauore regis,
Regis magnanimiq;, Palladisque
Ibit tutior omnium per ora
Felix, alite, sydere & secundo
Noster, qualubet, ut lubet, libellus.
At tu, Martis opus licet superbi,
Et magnos meditere nunc triumphos,
Intentissima cura dum tuum cor
In graues modo cogitationes
Pro omnium exagitat salute, quæso
O Rex maxime, numine hunc benigno,
Illo numine, lumine & sereno
Sacratum aspicias tibi libellum.
Sic diuum pater, & patrona uirgo
Adsint egregio tuo labori,
Regnatorem Asiæ, Helladosque magnæ, ut
Dij magni horribilem & ferum tyrannum,
Euertas cito fulminante bello.

AD EVNDEM.

MAgnanime o iuuenis Rex alto a sanguine regũ,
Cui genus a superis Cæsaribusq; uenit.
Palladis armisonæ quia nam uirtute potenti
Et studia, atq; animos, & decus omne tenes.
Quæ tibi uictrici, semper comes addita, lauru
Cingit honoratum diua superba caput,
Cum uestro in terris non sit præsentius ullum,
Quod uotis nautæ per maria alta colant,
Et mea, Peliaco ceu quondam e uertice pinus
Quæ cœlum exornant sydere conspicuo,
Cymba, pererrato post multa pericula ponto,
Pallados, atq; tuo numine, tuta uolet.

IO. ROSINVS AD G. LOGVM.

ORo candide Loge, nẽ benigni
Fœtus ingenij tui perennes
Tamdiu clauso sinu coherce.
Rupto compede, uinculis solutis
Auelli sine, libere uagari
Doctorum libet ora per uirorum.
Ingens per Latium, per & togatos
Felici pede Romuli nepotes,
Qua Thuscus rigat amnis arua, quaq;

Almos Eridanus sinu capaci
Diffundit latices, agrosque dulci
Rex uligine temperat feraces,
Et qua nominis inclytum Latini
Auditur decus, auolent licebit
Fœtus ingenij tui perennes,
Maturi satis, & satis uenusti.

IDEM.

VT quæ Phidiaca manu polita
Illustri cupiunt loco uideri,
Vt matura uiro, pudica uirgo
Dilectæ e gremio auolare matris
Dilecti in gremium cupit mariti,
Sic tincti salibus, facetijsq;,
Et culti satis aurei libelli
Spectari cupiunt, uolunt probari,
Indigni tenebris premi, situq;.
Ergo desine iam molestus esse,
Oram solue, animæ tenent ferentes,
Commissam moderabitur carinam
Flauæ Palladis, & nouem sororum
Aspirans fauor, & nepos Atlantis.

AD EVNDEM.

QVid est? nonne uereberis lepores,
Et dulces Veneris tenere amores?
Dura compede tu ne compeditos
Suas delitias negare matri
Audebis? Charitum decenter omnes
Comptos muneribus, politulosq;,
Crudelis, satis, & diu tulerunt
Acris iudicij moras, lituras,
Compsisti bene, iam foras abire
Ad matrem sine, ne det illa dicam
Diuum ad concilium poeticorum.
Mater, lædere sed caue, Dione est,
Quæ sanctũ Idalium, Cyprum, Paphũq;,
Quæ Colchos, Cythereiumq; littus,
Piscosam Gnidon, æriosque apertos,
Quæq; Dyrachium tenet, metallis
Nobilemq; Amathunta, quæq; diuum
Quiduis concilio potest, perurit,
Omniumq; animos trahit, rapitq;.
Ergo corpore dum licet potentis
Effugisse, deæ minas, malumq;
Declina, Veneri suos amores,
Tua nunc opera, tua Minerua
Castos, candidulos, politulosq;,

Et suos Veneri foras lepores
Ornatos numeris Catullianis
Dimissos sine prodeant beati,
Et per Mercurialium uirorum
Cœtus præpetibus ferantur alis,
Dignos artifici ferant honores,
Et quos nulla abolere possit ætas,
Et quos tempus edax domare nunquam
Sæclorum serie queat perenni.

IO. ROSINO.

COncessi tibi mi Rosine, & istum
Qualemcunque quidem ædidi libellum,
Fretus consilio, tuoque suasu,
Illo & iudicio tuo eleganti,
Multorum & studio, & tuo rogatu.
Incultum, illepidum, et parum politũ,
Nec dignum auribus elegantiorum,
Dignum rite premi, bonaque lima,
Et rudem nimis ædidi libellum.
Negaui fateor tibi uolenti,
Instanti tibi sæpius negaui,
Non possum nimium diu negare
Constanter tibi et usque consulenti,
Suadenti tibi amice, Velioque

Docto, atque egregio, inclyto & poetæ,
Scriptori historiarum et eloquenti,
Intimo simul utriusque amico,
Cuius, ceu foret ore missa Phœbi,
Oraclo aut Iouis usque ab æstuosi,
Excitus lepida allocutione,
Illi quam Charites, bonæque Musæ
Afflarunt, quibus ille sacra quondam
Fecit alite, numine et secundo.
Hac tandẽ ille animum impulit morantẽ,
Cunctantéque diu, et nimis uerentem.
Verum quicquid erit boni, maliue,
Vos præstabitis, ista culpa uestra est,
Per quos non licet hæc magis latere,
Et quibus potui nihil negare.
Fœcundũ hoc modo sęculũ librorũ est,
Nemo non aliquid facit, uel ædit,
Et contagio me quoque ista læsit,
Morsus a rabida cane uelut sim,
Sic libros cumulant libris, et ingens
Aedendi scabies habet poetas,
Nec uates agitat modo illa, morbo
Scriptorum omne genus sed hoc laborat.

IN GRATIAM STANISLAI TVRSONIS EPISCOPI Olomuncensis in principio Ianuarij.

ANni Iane bifrons sator fugacis,
Quo clauso trepidi silent tumultus,
Silent classica rauca, non Enyo,
Insanusque furor bonam quietem
Turbant, impia bella sed te aperto
Incumbunt uiolentius per orbem.
Iam tandem cohibe impios furores,
Et clausus maneas, diu & cupitam
Pacem affer populis, quibus sacratas
Christi relligio dat alma leges.
His ciuilia uallibus silentum
Proscribas age prelia, & tumultus
Componas nimiũ heu graues, furorq;
Super sæua sedens scelestus arma,
Vinctus mille sed undique ipse nodis
Ahenis, furiat tremendum, & ore
Insultans fremat horridus cruento.
Hunc cum se fuerit ligatus ipso
Factus sæuior, horridum, & minantem,
Duris undique uinculis solutum,
In feros age, concitesque Turcas.

AD AMICOS.

MI Saure optime, tuq; mi Salixi,
Docti, Iuppiter, & uiri absoluti.
Tuq; Promnitiane mi diserte,
Nostri lumina quæ ordinis superba.
Meczlere inclyte iuris explicator,
Astreæ, Themidosq; cultor almæ,
Præstans eloquium utriusq; linguæ
Afflauit bene cui nepos Atlantis.
Modestissime Lange, & erudite
Vincenti, egregij mei sodales.
Quam bene est mihi cũ meis amicis.
Vrsinoq; meo, & meo Rosino.
Quam mecum bene conuenit & illis.
Nimirum studia una nos, amorq;
Vsq; conciliant, & usq;, & usq;,
Et uirtus adamantinis cathenis
Connectit lepidam sodalitatem,
Cultores socios nouem sororum,
Romanæ simul, Atticæ & Mineruæ.
Non hic quam ille minus laboriosus
Arma Principis, & uias secuti,
Vno huic ut domino usq; seruiamus,
Aula in sollicita, & laboriosa
Quamuis rege sub optimo, & benigno,

Post decisa negotia ad suetum
Reditur studium, elegantiasq;,
Dum nos altus amor tenet dearum
Sanctum quæq; Helicona, quæq; amœnũ
Pindum, & Pierios colunt recessus,
Parnassi iuga quæ tenent, & Hæmi
Florentis iuga, quæq; per Hymeti
Exultant beneolentibus in hortis,
Hinc in Castalia lauantur unda,
Quæ auro splendidius nitet, nitroq;.
Nõ hic quam ille magis adhuc misselli,
Fortunæ & nimium sumus malignæ,
Vrsino licet æquior merenti est.
Quam bene est mihi cũ bonis amicis.

THOMAE NADASDENO.

QVod sancto cineri senis uerendi,
Nadasdene, & habes pios honores,
Atq; ornas tumulum tui propinqui,
Et forsan meritis pij parentis,
Dum curas memori diu in sepulchro,
Et natum ingenio sacro, & perenni,
Et fama, & decus, inclytumq; nomen,
Aeternum ut uigeant senis beati,
Rem dignam facis, inclytoq; honore
Nadasdene tuo, & tui propinqui,
Quamq; omnis sciet, & probabit ætas,
Quamuis munere fungeris inani,
Nec fructus meritum hoc sequatur ullus.
Extinctum qui amat ille uere amauit.

VENCESLAO VILHARTIO.

INgrata es nimium Thalia, certe
Ingrata es nimium, nimisq; iniqua
Certe usq; offitium tuum sodales
Laudarunt, memini, meiq; amici,
Cordis dimidium, meæq; uitæ,
Omnes quos colere usq;, & usq;, & usq;,
Queis cum ludere, & usq; quos polito
In cœlum solita es uocare uersu.
Quid fecit rogo? quid mali est locutus
Venceslaus? an hoc pudet, pigetq;,
Noster candidus, unicusq; amicus,
Festiuus, bonus, omnibusq; amandus,
Sagaxq;, & sapiens, & eruditus?
Sic est, ebruuit, piget, pudetq;,
Sic est, nam tenera hæc tibi, & pudica
Erumpit rubor igneus per ora,
Rubor purpureusq;, consciusq;.
Noster unicus, optimusq; amicus,

Quem unum præfero millibus trecentis,
Virtute, ingenio, eruditione,
Fide, dexteritate, moribusq;,
Festiuis, bene comibus, benignis,
Qui multum puerilibusq; ab annis
Ornauit, coluitq; nos amice,
Et nunc usq; amat, & colit, fouetq;.
Hoc semel licet auferes inultum.
Imprudentia nam malum hoc, pudorq;,
Excusat patria atque inepta factum.
Ergo pone metum, sed heus Thalia
Dilatum nimium inde, debitumq; huic,
Persoluas cumulatius honorem.

AD LVSIELLAM.

AMabo mea chara Lusiella,
Comis, læta, decens, uenusta, blanda,
Mitis scita, benigna, delicata,
Nunc me amplectere candidis lacertis,
Proceras ederæ solent ut ulmos,
Lasciuasque imitata da columbas
Mitis, basia mi subinde mille,
In me spiritus & tuus uagetur,
Atq; in te meus, omnibus medullis,
Quo nil dulcius est, suauiusq;,
Felix Salmacis & puer beatus,
Quibus delitiæ manent perennes.
O quis te mihi blanda Lusiella
Iungat perpetuo deus, quis oro?
Vt quondam facilis deæ roganti
Coniunxit puerum deus cupitum,
Sed gratum fuerat modo hoc puellæ,
Ingratum puero, sed hoc futurum est
Tam gratum mihi, quam meæ puellæ.
Felices ideo deos putamus
Aeternis quia gaudiis fruuntur,
Nec ulli impediunt eos dolores.
Si iungar tibi scita Lusiella,
Et cœlum, & superi ualete diui,
Sit cœlum mihi scita Lusiella.

STEPHANO BRODERICO.

LOgi delitiæ tui Thalia,
Et solaciolum, unica & uoluptas,
Tantum mi teneris amata ab annis,
Quantum nemo oculos suos amauit,
Vel si quid magis est amandum ocellis.
Vir est unicus ex meis amicis,
Nobilis, sapiens, & eruditus,
Syncerus, bonus, integer, benignus,

Qui te deperit usque fido amore,
Et quem tu redamas fideli amore.
Sed quid nam tenerum Thalia rides?
Florentis iuga sic amoena Pindi
Gaudenti beneolentibus coronis
Flores sufficiant tibi perennes,
Modo quem tenui uocas susurro
Ille est optimus ille Brodericus.
Hunc tu per Genium suum, meumq;
Roga per Iouium, & suum, meumq;,
Vt præstet mihi cum suis amicis
Iisdem, & præcipuis meis amicis,
Doctis, nobilibusque, maximisq;,
Zolcano patre, & optimo Barone,
Laxanoq; meo probo, & sagaci,
Affiniq; meo, intimoq; amico,
Vt me restituant tibi, mihi te.
Hoc tandem efficiet, suiq; amici,
In uotis modo si meis quod unum est
Curarint subito, simul beatæ
Romæ, ut restituar suæ, meæq;.
Romæ quo melius, beatiusque
Nil Phœbusq;, sororq; dia cœlo
Illustrant radiis suis ab alto.
Sed quæ digna satis Thalia quæso.
Nos pro munere dic uenusta tanto

Auro & præmia comparanda nullo
Reddemus? placet, & decebit illum,
Gratiq;, & memores uterque cultis
Vsque ad sydera uersibus feremus.

IN IOANNEM ZAPOLIENSEM, REGNVM PANNONIÆ PER UIM & SCELUS AFFECTANTEM.

Qvis hoc queat uidere, qs pati scelus?
Nisi & scelestus, omniumq; pessimus,
Quot altus ore sol tuetur aureo.
Latronē habere regna Pæonum inclyta,
Et inuolasse sceptra Regis optumi.
An ille Ferdinandus hoc feret scelus?
Non esset ille Cæsaris sacri genus,
Non esset ille fortis alter Hercules,
Domare monstra qui soleret impia.
Eo ne nomine, o nefande proditor,
In illa amoena Saxonum colonia,
Iugum subacta quæ nimis tulit graue,
Fuisti, ut inde nempe pretor impotens
Per has auarus ut paraueras opes,
Malas per artes, & malis uafer dolis,
Modis nefandis improbe ambires tuum

Corona regia impium ut tegat caput?
Et hocce iustus an deus ferat nefas?
Et hocce totus orbis an ferat scelus?
Non esset hic, & ille iustus, & bonus.
Quid est? an hæc nefanda latronũ domus
Origo cuius atque nobile est genus,
Auus, paterque ab ultimo usque sanguine
Et hic, & ille, & iste cerdo sordidus,
Parũ an patrauit & domi, & foris mali?
Paterna furta nota scimus omnibus,
Et hoc scietur usque, & usque, & undique,
Vt ille prædo regias uehens opes
Rapinam agebat, hanc scit Ister aurifer,
Suo fuisse qui latronem in æquore,
Fugam dedisse perque liquidas uias
Fatetur, altis ingemens doloribus.
Et hocce Ferdinandus an feret scelus?
Sed extat ille Cæsaris genus sacri,
Sed est, eritque fortis alter Hercules,
Domare monstra quippe nouit horrida.
Quid hũc fouetis improbi, aut qd hic potest,
Quid iste cerdo, semiuir quid impotens,
Nisi ante cunctis ire proditoribus,
Quos altus ore sol tuetur aureo?
Hac arte quippe regna, regis & caput,
Paterque, & ipse perdidistis impie.

AD IOANNEM MATTHEVM GIBERTVM EPIScopum Veronensem.

EGenti mihi quod lubens benigne
Fecisti, auxilium & lubens meis in
Angustis mihi rebus attulisti,
Dignas nunc tibi gratias referre
Nostræ non opis est, boni rependent
Actutum omnia Dĳ tibi, atque uirtus,
Quæ totum tua peruolauit orbem.
Hoc satis fuerit modo, quod unum
Possum, nulla dies mihi, nec æuum
Nomen ex animo tuum reuellet.
Siue annos Pylĳ senis uidebo,
Cornicisq; simul, senisue cerui,
Siue ego Elysium petam beatum
Veris perpetui colens honores,
Seu ciuis liquidi ætheris uocabor,
Seu, quod nollẽ equidem malũ, uidebor
Sæui tristia regna adire Ditis,
Quæ luctus tenet, & malũ omne regna,
Et diræ quoq; fabulæq; manes.
Fabulas equidem putant uetusti
Nonnulli, atque noui, bonos deos qui
Timent carnifices putare, & illos

Lætari ex hominum negant dolore,
Autoresque magis putant bonorum,
Et causas homines mali sibi ipsis,
Bonis præmia nos, malisq; rectum est
Pœnas credere debitas inuri,
Infernasq; domus, & esse manes.
Doctis præmia uatibus sed ampla
Ante omnes superi tamen rependunt,
Quiq; hos muneribus suis honorant,
Sint grati modo, sint pij poetæ,
Et ferant meritos in astra, sintq;
Illis qui faciant boni benigne.

AD VRSINVM SVVM

Poetæ lepido suo sodali
Vrsino Logus, optimi poetæ
Horatij, quem amat impotente amore,
Et uestigia cuius ille sacra
Passu iam prope consecutus æquo est,
Hoc diuinum opus, aureo in libello
Compacto ingenio, manuque docta
Ex magnæ Italiæ sinu, & beato
Quo uiuit modo Felsinæ recessu,
Dũ ille in Pannoniæ interim Vienna,
Et Musis bene gratus atque amicis
Doctis, ingenuis, & integellis,
Viuit suauiter ocio in beato,
Transmittit, memor huius usque, & usq;
In Pignus fidei, suique amoris.

CASPAR VRSINVS VELIVS LOGO SVO.

Disertissime cultor o sororum
Doctarum Loge, flos poeticorum
Quot nũc sunt hominum locorũ ubique,
Gratias agit optimo poetæ
Vrsinus tibi, qualis ipse cunque est,
Pro tam munere culto, & eleganti,
Formoso, aureoloque pro libello,
In quo uatis opus perenne sacri,
Quem cunctis habet ipse chariorem.
Verum siue ioco, aut amore multo
Factum est, ne uidearis indecenter
Ausus, nec bene Velium poetæ
Docto in carmine comparare tanto,
Quem nemo fuit ausus æmulari,
Et uestigia cuius ipse adoro,
Vt desint mihi cætera poetæ
Virtutes sapientis, ac rotundi,
Nunc & lumine lippiens utroque,

Et collyria sustinens utroque,
Hoc saltem uitio, licet molesto,
Horati similis queam uideri.

IVSTO LVDOVICO DECIO.

MVsarum egregio, meoq; amico
Optarim Decio libelle dicas,
Quidam te rogat ex tuis poeta
Et meus dominus, tuusque cultor
Post negotia regis alta magni,
Gradiuiq; noui, & nouæ Diones,
Qui Martem Scythicum, Getasq; duros,
Frigidum ad Tanaim, atq; inhospitales
Summouit Boreæ rigentis oras.
Ast illam ingenio, & decore formæ,
Quando ipsam Venus, insolensq; Pallas,
Iunoque eximio inuidens honori
Lacessunt, deus arbiter rogatus
Curuæ Mercurius lyræ repertor,
Non pastor rudis ille, inelegansq;,
Vnum prætulit omnibus deabus.
Quamuis sollicitæ inuolutus aulæ
Curarum undique fluctuesq; in undis
Ipse, atque ingenio sagax potenti
Tot res assidue utriusque tractes,
Martis Sarmatici, & nouæ Diones,
Et molem hanc humeris tuis retentes,
Si quando grauis acquiescet ardor,
Et tristes cupies leuare curas,
Huic breui, illepido, & rudi libello,
Sed non usque adeo rudi libello,
(Nam te non adeo esse inelegantem
Nequicquam tacitus libelle clamas)
Qualicunq; quidem, bono, maloue,
Et mentem admoueas, manusque amicas,
Hoc tantũ, te aliquot uidere nugas
Logi ne pigeat, tui, meique,
Qui te, nam sibi uera nunciabis,
Colit, atque amat usque fido amore
Nunquam illum ex animo suo remittens.
Nam crescit magis, & magis, magisque,
Auctus offitijs bonis uicissim,
Mutuaq; fide, parique amore.

AD VINCENTIVM Hortensiũ.

VIncenti, niueus color benigne
Grato in corpore cui relucet, illum
Nascenti Venus alma, Gratiæq;
Afflarunt oculisque, & his capillis,

Nymphis Nirea qui decere amatum,
Dilectum & Veneri queant Adonim,
Narciſſumq;, & Apollinis comatum,
Nymphis raptũ & Hylan, Iouiq; raptũ.
Hæc inquam Venus alma, Gratiæq;
Afflarunt tibi candide o ſodalis,
Et quicquid ſuperum elegantiorum eſt.
Sunt hæc fluxa quidẽ, parum q; firma,
Autumni & folijs magis caduca.
Hæc morbus rapit, & grauis ſenecta,
Caſuſq; innumeri, atq; damna mille,
Non ingrata tamen, nec eleuanda,
Pulchro munere nam obtigere diuum.
Quin uotis magis expetenda multis.
Nam cunctos homines decent, & ornant.
Verum, ſi qua fides Logo, pudorq;,
Te longe ante alios decent, & ornant.
Hæc ſanctæ fidei, bonæq; mentis
Sunt certiſſima ſigna, pectoriſque,
Vel quali Oebalij fuere fratres,
Claro ſydera nunc repoſta cœlo,
Aut Ixionideſq;, Theſeuſque,
Nota quæ ſuperis fides, & imis,
Morum ſic tua amœna candidorum
Reſpondet ſeries tuo nitori.
Quare inter ueteres meos ſodales
Prælatus mihi millibus trecentis,
Vincenti optime, uincis unus omneis.

AD TVRSONEM.

TVrſo, Verrius ille quẽ colebam,
Ille Verrius, omnibus patronis,
Quem tibi quoq; præferebam ineptus,
Ridet carmina noſtra auarus, & me
Scribæ poſtpoſuit, Priapus ille.

DE CATELLA MORTVA LYCINNAE.

O Quantum eſt hominũ elegantiorũ,
Nunc ueſtræ lachrymis genæ madeſcant,
Luctuſque ingeminate amariores.
Res eſt flebilis atque luctuoſa,
Dignaq; omnibus omnium querelis,
Quæ noſtræ modo contigit puellæ,
Quodq; acerbius, atque præter omnes
Dolendum mihi maxime eſt dolores,
Tanti heu cauſa mali ſum ego miſellus.
Namq; delitiæ meæ Lycinnæ,
Et ſolaciolum unicum catella,
Illa ſcita catella, quam Lycinna

Plus quam me, atq; meos amabat omnes,
Quam suis quoq; præferens ocellis
Semper in tenero sinu fouebat,
Qua cum ludere, cui dare appetenti
Solebat digitum, leuesque morsus,
Latratus teneros & incitare.
Namque & blanda fuit, suamque norat
Illa tam dominam bene, atq; amabat,
Quam norat domina, atq; amabat illam,
Nec se unquam a dominæ sinu mouebat,
Blande sed saliens modo huc, modo illuc
Ludebat dominæ usque blandiendo.
Mea at nunc opera (heu mea) misella
Auarum ante diem subiuit orcum.
Nam forte ut iuuenum beatiorum
Vnum me facerem meæ puellæ,
Ex syluis ego cum feris molossis,
Venatu & rediens, pedem ferebam,
Infelix nimium malum, ad Lycinnæ
Formosum thalamum, aureumq; limen,
Vt nostro leporem labore partum
Velocem, huic rapidum simulq; ceruum
Donarem, comites feros Molossos,
Eheu sydere pessimo, & maligno
Ducebam miser huc quoq; ipse mecum.
Ast illa e roseo sinu catellam
Dimisit subito, obuioq; gressu
Et prædam, atq; meos petebat una
Amplexus cupide, at canes catellam
Tenellam arripiuntq;, distrahuntq;
In partes rabidi interim minutas.
Actæon ego tunc fuisse uellem,
Vel nudæ fieri obuius Dianæ,
Et tales mage pertulisse morsus,
Tanti essem sibi causa ne doloris.
O factum male, nunc meæ Lycinnæ
Flendo purpurei rubent ocelli,
Quodq; acerbius est, amariusque,
Insontem facinus Lycinna ob istud
Iamq; odit mage, quã prius me amabat.
Hinc pœna crucior miser perenni,
In fletus abeoq; amarulentos,
Et Myrrhæ, Heliadum & simul sororũ,
Et quæ usque in Sypilo lapis madescit,
Vitam perpetuo ex eo ipse, luctu
Lachrymoso, ago lachrymosiorem.

IOANNI CORITIO.

Coriti pater elegantiarum,
Et uatum pater, omnium & leporum
Custos unice, quotquot hoc in æuo

Luserunt numero modo hoc, modo illo,
Docti Apollinis optimi poetæ
Pleni numine, numine & sororum,
Quæ Pindi nemora incolunt, & Hæmi.
Inepte facis, & parum pudenter,
Qui tot delitias, sales, iocosque,
Tuis auribus, & tuo cachinno,
Et tantum tibi credis esse factas,
Et non omnibus omnium cachinnis,
Quot sunt, quotquot erũt futuro in æuo,
Quæ tu, ut diuitias nitentis auri,
Niuosa in Scythia, Indiaque tosta,
Formicæ atque Gryphes, foues auarus,
Vt custos oculatus ille quondam,
Mutatæ fuit additus puellæ,
Lanæque aureolæ uigil Draco ille,
Malisque aureolis uigil Draco ille.
Sed non hoc tibi sic dolose abibit.
Nam sunt Mercurij mali, dolosiq;,
Has qui delitias tibi inuolabunt.
Quare quicquid habes facetiarum
Dum res integra, dum licet uolenti,
Ohe iam satis est, libenter ede,
Ne post id facias tamen coactus.

AD QVIRINVM.

Ni plus dulci anima, meaque uita,
Quantum & nullus amabitur, te amarẽ,
Mi iucunde Quirine, factum ob istud
Odissem te odio graui merentem.
Nam quæ te mala mens in hos repente
Aegit præcipitem obsecro furores?
Dij isti dent mala multa acerba lenæ,
Quæ scortum tibi pessima impudicum
Nuper prostituit, tuoque peni.
Quis deus tibi, quæ maligna fata
Sic mentem eripuere? quæue Erynnis
Me tecum facit has mouere rixas?
Fabella an cupis esse inepta uulgi?
Num uis omnibus esse notus oro?
Eris, quandoquidem tuos amores
Cum nostra uoluisti amare pœna.
Oro si tibi forte non molestum est,
Demonstres ubi sunt tuæ latebræ.
Te quæsiuimus in domo tua, te
In foro, te in omnibus tabernis,
Te in templis superum omnibus deorũ.
Quin omnes etiam rogaui amicos,
Cum quibus tamen esse te solere
Sæpe, & delitijs frui sciebam.

At tu nusquã aderas neq; hic, neque illic,
Non si Persea uincerem uolando,
Non si Mercurium leues per auras
Sublatus bene præterire possem,
Medis siq; forem ocyor sagittis,
Non si Pegaseis nitens ab alis
Sublimis ferar aerem per altum,
Non te ego tamen inuenire possem.
Tandem languidus ipse quæritando,
Et lassus quoq; in intimis medullis,
Sic domum redij, tuoq; amori
Infensus, simul & tuis latebris,
Vt nec cœna mihi parata laute
Foret grata, nec optimi sodales,
Nec cantus, cytharæue me iuuarent,
Nec somnus animi leuamen ægri,
Sed tota irrequietus ipse nocte
Versabar miser, aureosque uultus
Auroræ cupij uidere amœnæ,
Vt teq; alloquerer, simulq; ut essem,
Si te fors aliqua inuenire possem.
Cum lassus tamen, & uigil iacerem
Hoc feci tibi carmen, ut dolorem
Nostrum perciperes, molestiamq;.
Sed te quærere iam laboriosi
Alcidæ labor est, laborq; Vlyssis.

Oro si tibi amice non molestum est,
Demonstres, ubi sunt tuæ latebræ.
Nam te candida detinet puella,
Quæ te urit miserum impotente flãma,
Quæ te deperit impotẽte amore.
Felix mutuus ignis & calores,
Felix quique & amas, amaris, ipse.
Sed tu per lepidæ puellæ ocellos,
Aut si quid magis est amandum ocellis,
Dæmonstres ubi sunt tuæ latebræ,
Riualem tibi neu putes paratum.
Non sic non soleo meos amicos,
Nec tibi inuideo, magis sed ipse
Admiror magis, & magis, magisque.
Si fidum tamen audies amicum,
Tandem pone modum tuo furori,
Edisti satis, & satis bibisti,
Amatus satis es, satisque amasti.
Iam tandem ad solitos redito mores,
Ac castus maneas, & integellus,
Effrenem & Venerem, libidinesq;
Ohe iam satis est, precor coherce.
Ante omnes tamen improbã & scelestam
Lenam si sapis, & me amas caueto,
Cum Lena, & Veneris iugum superbæ.
Est fallax dea, ne fidem huic habeto,

IN IANVM ROMAM PETEN TEM PROPTER PVEL/ lã cui nomẽ erat Lepuſculũ.

CVm te Iane Lepuſculum uenuſtum
Tam longas faciat uias inire,
Et Romam tibi cauſa ſit petendi,
In molli ut teneræ ſinu puellæ
Et ludas ſimul ipſe,pruriaſque,
Captes delitiaſque amœniores,
Num pennas tibi Perſei uolantes
Optes, Mercurij ue,Pegaſiue?
Zetis ne,an Calais ne,Dedaliue?
An malles lepus eſſe,quo puellæ,
Quod ſit illa lepuſculum, uenuſtæ
Eſſes gratior ipſe,chariorque,
Et curſu celeri, leuique motu
Inuiſas teneram citus puellam?
Hoc tu ne facias,cauebis apte.
Ales nam Iouis impiger uolatu,
Immitis leporem rapit fugacem,
Et pennis ſuperat pedes citatis.
Ne ſis tam temerarius caueto,
Vt fias aquilæ rapina ſæuæ.
Et nunc ſi ſapies,deos rogabis,
In magni ut Iouis alitis figuram

Verſus per liquidum aerem ferare,
Altæ mœnia ſic beata Romæ
Continges citiusq;,tutiuſq;.
Hic tu, ſed repetens tuam figuram,
Molli in gramine,floribuſq; cultis,
Et fontem prope perſtrepentis undæ,
In dulci teneræ ſinu puellæ
Sumes delitias amoris omnes.
Nam iunges roſeis labella labris,
Atq; ut Chaoniæ ſolent columbæ
Linguam purpureo tenens in ore
Educes animam beatiorem.
Hinc poſt delitias amoris omnes,
Poſt dulces Veneres,libidineſque,
Et luſus,leuibus nitens ab alis
Sublimem rapies celer puellam,
Et raptor modo factus ex rapina,
Venator lepidi lepuſculique,
Et prædam ſine retibus beatam
Nactus,qua libet hinc feres puellam.
Hoc tu cum facies,tamen caueto,
Ne corpus teneræ ſeces puellæ
Curuis unguibus,ore corneoue,
Dum tanges niueas amans papillas,
Aut dum ſumere baſium beatum,
Vel geſtis niueum femur,ſinumq;,

Pertractare nec abstinebis apte.
Hinc felix simul, & beatus ipse,
Sumes delitias amoris omnes,
Carpes illecebras diu petitas,
Nec tam longa uia amplius petenda
Amanti, nec erit tibi uolandum,
Celsæ mœnia per superba Romæ.

IN EFEIGIEM P. BEMBI.

ALphonsus iuuenis in ære Bembi
Duxit effigiem bonus diserti,
Tam docte, atq; scienter, & uenuste,
Vt Bembus dubites sit hic ne, an ille.
Bembus ingenium sed eloquentis,
Tam bene est Ciceronis æmulatus,
Insculpsitq; animo suo illius uim,
Alphonsus faciem ut bonã ipse sculpsit.
Nunc ab auspicio bono profecta
Est industria & utriusque felix,
Quamuis gloria maior, altiorq;,
Quam sit effigiem, est referre mentem.

AD BERNARDVM A GLES EPISCOPVM TRIDENTINVM.

ALtera, magne pater, nostri fœtura libelli
Te sibi patronum flagitat ut faciam.
Nec putat iccirco promisso munere regem
Fraudari, si se dedicet illa tibi.
Rex sacer ipse etiã, rerũ sub pondere fessus,
Imponit humeris sæpe onus omne tuis.
Alcidæ ueluti cœlum qui sustinet Atlas.
Hinc Regi, atq; tibi, stet sacer iste liber.
Vos mihi nãq; eritis, dũ spiritus hos reget artus,
In terris merito, tu pater, ille deus.

PRECES AD DEVM.

OMnipotēs genitor, cuius sub numie cœlū ē,
Quæ tua sācta domus, terras unde arduus oēis,
Oceanumq; patrem, & gremio telluris in altæ
Victa tuis manibus sæui regna horrida ditis
Despicis, imperioq; premis Rex magne potētí,
Omnia rite tuum quæ sanctū nomen adorent.
Dum terræ altricis, tenuis & uescimur auræ
Mūeribus, sed fata manēt nos certa, precantur
Iam modo se acclinent nobis cœlestia regna.
Interea ueluti magno supera omnia ubiq;
Ipsa tuo imperio parent, tua iussa capessunt,
Sic terræ ipse uolens tibi late obtemperet orbis.
Perpetuæq; cibo Cereris nos pasce misellos
Alme pater quocunq; die: noxasque remitte,
Et sceleri ignoscas nostro, si nos aliorum
Rite hominū culpæ facile indulgemus, & ausis.
Ne scelerum furiæ, & peccandi dira libido
Pertētēt animos, duce te, neue improbus hostis.
Da meliora tuis, & numine cœpta benigno
Nostra iuues, semperq; malo nos eripe ab omni.

CHRISTIANAE relligiōis Symbolum.

HÆc mihi certa animo sedet, æternūq; sedebit
Relligio, esse deū qui magni ingentia mundi
Mœnia, sydereumq; polū, terrasque iacenteis,
Oceanūq; uagum, undosi regna humida Nerei
Omnipotens nutu tantum, uerboque potenti
Condidit, autor opus nulliq; imitabile struxit.
Et mihi certa fides, æquo q̄d numine christus,
Imperioq; pari magni genitoris, Iesus
Ipse manu rerum ualida moderatur habenas.
Qui quondā auxiliū portans mortalibus ægris
Humana terram inuisit sub imagine, at illum
Regia uirgo parens nullos dea passa Hymenæos
Semine ab æthereo dias in luminis oras
Protulit, ipse nouum fato instauraret ut orbem,
Qui late Solymas princeps ditione tenebat.
Pilati imperio, quem gens scelerata suorum
Affixere cruci, quid enim commiserat ille?
Innocuū, insontem, nimiūq; heu funere acerbo
Demisere neci: sed enim, mirabile dictu,
Et quæ sola deo fuerit concessa potestas,
Postq̄ aurora decēs cœlo ter dispulit umbras
Extulit os sacrum tumulo rediuiuus ab ipso
Ille, dehinc stygias etiā descendit ad undas
Inuia perrumpens uiuis loca ditis auari.

Inde herebi uictor, uincentis & om̄nia læti,
Sydereā in sedē, superum, n tēpla aurea diuum
Euectus, magni dextræ genitoris amatæ
Proximus usq; manet dignatus honoribus æqs.
Idē olim, sic fata trahunt, uoluentibus annis,
Vna dies toto exitium quando afferet orbi,
Aeris in campis, summisq; in nubibus hærens,
Stipatus socijs manifesto in lumine diuis
Adueniet, iudex non exorabilis ultra.
Quiq; ausere nefas infandum, ausoq; potiti,
Horū animas scelerū sontes, fœcundaq; pœnis
Corpora, supplicijs æternū asscribit acerbis.
Secretosq; pios, animas meliora sequutas
Immiscens superis, cœlo secum inferet alto.
Quodq; animis hominū subit īspirātibus auris
Aethereis numen, magnam dū mentē, animūq;
Immittit, cœtusq; pios coniungit, & omnem
Almæ relligionis opes diffundit in orbem,
Credo equidē, nec uana fides mihi uera canenti,
Omnibus una dies nunc irreparabile corpus
Restituet quondam, instauratosq; ordine miro
Excipiet meritos cœlum, iucunda ubi semper
Vita pijs agitur, nullique obnoxia fato.

IVSTO LVDOVICO DECIO.

HOc tibi ꝓmissū nuper, Iuste optime, munus
Aonidum cultor donat habere Logus.
Dū fidei memor atq; tui est, pedibus qa senis
Conclusi in numeros te rogitante preces.
Quas olim diui in terris, quasque ipse solutis
Ediderat uerbis diuum, hominumq; pater.
Iure tibi obsequimur: studio pia sacra colendi
Nullū homini in terris dignius esse potest.
Non animus, uires me destituere, uolentem
Auribus apta tuis edere, & apta rei.
Magna feram exigui conatus præmia, si tu
Sumpseris hæc grata qualiacunq; manu.
His precibus quoties & diuum numē adoras,
Tunc quoq; non pigeat te meminisse mei.

AD STANISLAVM TVRSONEM Episcopum Olomucensem.

NOn ego celarim diuæ, quam iuuerit ingēs
Me Turso, & quanti sit mihi causa boni.
Vt ne præteriens annis fugientibus ætas
Ista hominum memori deleat ex animo.
E trabe descendēs, & Palladis æmula Arachne
Illius in celebri nomine texet opus.
Neu simus nimium ingratorū more superbi,

Immemores tanti neu simul officij.
Hæc uobis referam Musæ, uos dicite cunctis,
Et passim hæc porro spargite in ora hominũ.
Nam me fortuna oppressum, casuque maligno,
Ipse ope Turso sua restituit miserum.
Ac uelut e fluctu ereptum superimpendentis
Naufragij in portum restituit placidum.
Desertũ a patre, & consanguinitate propinquis,
Et quorum nostro fama uirescit anus
Ingenio, æternum uolitatq; per ora uirorum,
Quam nõ delerint sæcula cuncta quidem.
Illos non homines humano semine creti
Nutrierunt certe, at bellua dira magis,
Indomita aut Tygris, fuluo uel crine Leæna
In duris Lybiæ montibus hos aluit,
Insontis casum qui non miserantur amici,
Surda & prætereunt supplicis aure preces.
Cũ tã iactarer, quantum deprensus in alto
Naufragus undisonis fluctibus obruitur.
Et iam iãq; magis undarum in molibus altis
Voluitur implicitus gurgitibus rapidis.
Quid faciat miser, ah miser, et male perditus ille?
Quanti huic ex tristi corde fluunt gemitus?
Nunc ope Neptunni, nũc Nereidum implorata,
Castoris atque etiam lumine conspicuo.
Et quæcunq; deũ falsæ imperium Amphitrites

Rite tenent, non hic immemor & Boreæ.
Ast illum orantem piscosi numina ponti
Præsenti eripiunt perditum ab interitu.
Sic me etiã rapidis immersum Turso procellis
Præsenti eripuit maximus auxilio.
Hinc uolo perpetuo Tursoni deditus esse,
Dũq; anima, & fuerit uiuere dulce mihi.

AD THOMAM A ZALAHAZA Episcopum Agriensem Epistola.

QVantũ ego sim uestræ gẽtis studiosus, ubiq;
Ex animo faueam & quantũ ego Pãnonijs,
Pannonios facio testes, teq; optime Præsul,
Vnus enim ex uobis nunc ego, & ante fui,
Communes dominos, uictriciaq; arma secutus,
Militiæ & uestræ pars quotacunq; feror.
Quin etiã Italia in magna florente iuuenta
Cum colerem doctas nõ sine laude deas,
Felsina qua uberibus late patet inclyta campis,
Et Rheni exigui flumina parua bibit,
Ex gremio cuius, uelut ex Heliconis amœni
Fonte sacro, æternũ pectora docta fluunt,
Pannonijs nemo uixit coniunctior illic
Externus, sanctæ fœdere amicitiæ.
Nadasdene mihi testis charissime certus
Esse potes, Vardai, Calnai docte mihi.

Innumeriq; alij, ſic eſt, chorus annuit om̃nis,
Agnoſcuntq; omnes me omnia uera loqui.
Vos facio teſtes Muſæ, quarũ inclyta late
Fama uolat magnæ munere Pannoniæ.
Dicite Pannonij uobis cur negligor unus?
Virtuti potior nuſquam habeatur honos,
Cumq; bonis, q̃ ueſtra habeat Pannonia: forſan
Aſpera & hic etiã, & me mea fata premunt.
Quis uos mutauit ſubito deus, an quia longe, ut
Ex oculis, ueſtro labor & ex animo?
Emerſere alij, quibus aucta potenter adeſt res,
Et fauco meritis, gratulor uſque bonis,
Si quos alma leuat uirtus radiantibus alis,
Non equidem inuideo, miror at ipſe magis
Quoſdã etiã, ah quales? famæ & uirtutis egẽtes,
Hæret in immundo dũ Logus uſq; luto.
Sed tu iam tandẽ uatem miſeratus amicum,
O princeps patriæ fama ſuperba tuæ,
Qualẽcumq; licet uatem, clariſſime uates,
Largius Aonij quem bibere amnis aquam
Et Phœbus pater, atq; nouẽ pia numina Muſæ
Rite ſinunt, placido lumine me aſpicias.
Promittunt proceres ueſtri large, & mihi ſpõdẽt
Omnia, quod nondum ſentio, ſed memini.
At tu, magne, precor præſta, & mox effice, ut illi
Non tantũ hoc dicant, ſed magis ut faciant.

AD IOANNEM TVRSONEM.
De ratione nominis Turſonum.

DVm late uirides hortos, herbaſq; ſalubres,
Et lætos flores dum Columella canit.
Candida uibrato diſcrimine candida Turſo eſt,
Lactucæ enumerat dum genera, iſtud ait.
Scilicet hinc ueſtræ eſt nomẽ Turſo inclyte gẽti,
Eois notum nomen, & Heſperijs.
Siue aliunde fluit, quamuis mihi credere nõ eſt,
Hoc liceat per te credere Turſo mihi.
Hinc niueus ueſtri candor ſtat pectoris, omni
Tempore, ſic floret candida ueſtra fides.
Et ſe uibrato late diſcrimine pandit,
Præcipue miſeris ſed tamen illa nitet.
Et quos alma leuat uirtus radiantibus alis,
Quiq; grauẽ gemino Pallada honore colũt.
Turſo uiret, Phœbi terras ſiue æſtus hiulcat,
Seu niue ſub gelida cum ſata læta iacent.
Seu pater autumnus diuini ruris honores
Explicat, aut tenera uer ſua dona manu.
Et uiget, & toto non unquam deficit anno,
Atque ſuas nullo tempore perdit opes.
Decerpas lato foliorum ex ordine ſi qua,
Tempore ſubſtituit iugiter illa breui.
Immites dextræ, quæ ſic abrumpitis illam,
Ne ſe ſuccreſcens illa nouare queat.

Carpe tamen leuius,neue illã a stirpe rẽuellas,
Vt se mox possit larga referre tibi.
At tibi perpetuo,Tursonum clara propago,
Quas large miseris & dare sæpe soles,
Diuitiæ a superis geminato fœnore crescant,
Atque alia ex aliis commoda nata fluant.
Et uenæ ubertim currant auri atq; metalli,
Vosq; indefesso flumine & usque beent.
Tãq; diu uestrũ decus, & domus alma uirescat,
Quam longæua diu Turso uirere solet.

AD LYCINNAM.

TEr mõ tristis hyems canis sata læta pruinis
Spargit, & algenti frigore stringit aquas.
Quæq; prius ramis late frondentibus arbos
Sustulit erectum clara sub astra caput,
Illa modo insani Boreæ concussa procellis,
Candenti gelidam sub niue spectat humum.
In niue fixa manent leporum uestigia molli,
Indomitas produnt & sua signa feras.
Venator gelido quas sub Ioue dum petit acer,
Ah nihil est teneræ coniugis ille memor.
Me tenet exigui propter caua flumina Rheni
Felsina,ab Aemilio nobilis aucta ducẽ.
Quam iuxta aerias pater Appenninus in arces,
Altaq; saxosis fertur in astra iugis.

Hic mẽ florentem studiis,florentibus ãnnis
Musarumq; chori,castaque sacra iuuant.
Et me diuini fontes,& amœna uireta
Delectant,sanctis quæ loca culta deis.
Hic habitat Phœbus,Musæq;,atq; optia Pallas
Integris quorum fontibus ora lauo.
Cũ tamen interea,lõge heu mea distat ab oris
Italiæ,& sine me pulchra Lycinna manet.
Quã retinet liquidis piscosa Silesia in aruis,
Odera cæruleo qua fluit amne celer.
Qua timet insani Boreæ uicina procellis
Oceani tingi Parrhasis Vrsa uadis.
Vndiq; terra iugis, nemorũq; horrẽtib. umbris
Abdita, & irriguis undique diues aquis.
Et uenis auri diues,chalybumq; metallis,
Quæ diti in gremio terra benigna fouet.
O nemora, o montes,atq; o loca cognita Musis
Italiæ,curis consciaque antra meis.
In uita uobis mihi nil iucundius usquam est,
Vos ingrata absens sola Lycinna facit.
Quæ licet hinc longa distet regione, uiaque,
Est animo præsens attamen usque meo.
O quoties dum sydereo nix fusa ab olympo
Decidit,& montes, aruaque culta tegit,
Sic pectus dixi niueum, formosaque uitæ
Ora nitent nostræ,marmoreiq; pedes.

Ah quoties aurora niues dum lumine claro
Illuſtrat,roſeis uecta per aſtra rotis.
Lumina ſic noſtræ fulgent,mea flamma,puellæ,
Quiq; in purpureo eſt plurimus ore nitor.
Sæpe etiam dum Phœbeo reſoluta calore
Nix fluit in latices candida, abitq; nigros.
Suſpirans dixi,forte olim inuiſa ſenectus
Prædetur formæ ſic decora illa ſuæ.
O ego, tanta mihi ne ſit modo pœna ferenda,
In duro ſaxum quam ſcopulo eſſe uelim.
Stare uel undoſo cautes circumflua ponto,
Horrida quam ſæui uerberat unda maris.
Quando erit illa dies, cum te, mea uita, uidebo,
Et figam roſeis oſcula noſtra genis?
Oſcula,uel cœlo diuis non cognita in ipſo,
Qualia nec Marti dat Venus alma ſuo.
Et tangam teneteſq; manus,ueſcaſq; papillas,
Pectoraq;,intactas uincere digna niues.
Quãdo ego te ſæua redeuntem a cede ferarum,
Dianæ aſpiciam munera ferre tuæ?
Setoſi caput aut apri, aut cum dentibus albis
Ora lupi foribus torua dicare ſacris.
Interea quando duræ horrida frigora brumæ,
Abſentem gelida ſub regione tenent.
Fata deos quæſo tibi dent molliſſima,& æuum,
Quæq; alijs dura eſt,ſit tibi mollis hyems.

Ne concreta tibi teneras unda aſpera plantas,
Neue ſecet pulchras durior aura genas.
Candida neue tuo nix inſidiata nitori,
Præcipitet faciles lubricaue unda pedes.
Ipſe ego,quod poſsũ, memori te in corde,animoq;
Abſentem,inq; imo pectore ſemper amo.
Nam ueluti ueras ſimulacra imitantia formas
Par leuibus uentis corpus inane gerunt.
Sic mihi chara oculis tua ſæpe occurrit imago,
Fallit & admotas umbra petita manus.
Sæpe ego ſolatus miſerum teſtudine amorem
Percurri arguta fila canora manu.
Cũ mihi tu præſens choreas es ducere lætas,
Et ſcite exiguum uiſa mouere pedem.
Hic mihi tunc fuerit longe gratiſſimus error,
Si modo ſit de me mutua cura tibi.
Aſt ego cum tantos non poſſim ferre dolores,
Et ſine te quia ſunt omnia acerba mihi,
Cum primũ uer purpureũ beneolentibus herbis,
Suauibus & pinget florida prata roſis,
Et ſtudijs meditor,finemq; imponere curis,
Inq; tuos uelox ipſe redire ſinus.
Interea,quando ſic impia fata tulerunt,
Caſta uale,& noſtri uiue Lycinna memor.

IVLIO CLEMENTI SAVROMANO GEORGII SAVROMANI FI/LIO SVAVISSIMO.

TVne mihi formose puer non dictus abires?
Te non in cœlum carmine Iule feram?
Tunc ego Sauromano ingratũ,indignũq; fatebor
Fœdere me, & fructu dulcis amicitiæ.
Sauromano,qui me ornauit,qui iuuit,& in me
Omnia quæ potuit contulit officia.
Ne mihi ne tantum scelus o permittite diui,
Vt mea chare tibi carmina Iule negem.
Fortunate puer,felici nate sub astro,
Atq; adeo felix tu quoq; uterq; parens.
Eximio pater eloquio,donisque Mineruæ,
Tu genitrix multum nobilis & Paphiæ.
Sæpe illum magni resonantem Cæsaris acta,
Quæq; extant belli plurima,quæq; togæ,
Audĳt & Rhenus genitor,& flumen Iberi,
Audĳt,auriferas & requieuit aquas.
Hesperiæ ille etiam luctus solatus amaros,
(Discessu domini mœsta erat illa sui,
Ceu pia dum charo mater timet anxia nato,
Et uitam assiduis flens agit in lachrymis)
Abstersit lachrymasq; omnes,tristesq; querelas
Viribus eloquĳ sustulit ille boni.

An ne hoc prætercam Rheni qua docta,potensq;
Felsina ad exigui flumina parua iacet,
Gymnasĳ princeps illic dum nobilis esses,
Et magna in populo seditio orta foret,
Ipse bonis iunctus,sæuo gliscente tumultu
Duxisti iuuenes ad meliora bonos.
Viribus his ciues sunt pulsi ex urbe nefandi,
Tranquillum amplexi,te duce,pacis opus.
Concordes proceres,Musisq; addicta iuuentus
Arma mala,& tristes deposuere minas.
An non Alcidæ similis portenta subegit
Impia? synceri perniciem eloquĳ,
Barbariem insectans Auerruncator,& illam
Inflatam linguæ perdomuit rabiem.
Cumq; aliæ liquidis subito extinguantur in undis,
(Momentum bullas nam facit,atq; rapit)
Conflauit bullã hic liquido ex adamante perennẽ,
Quæ iugulat gladĳs horrida monstra suis.
Multum illi hanc urbem certe debere fatendũ est,
Tot mala cui dempsit,tot bona cui peperit.
Magna quidẽ his lõge,sed enim maiora canemus,
Herculei superest namq; laboris opus.
Dum nuper castæ pro rèlligionis honore
Pugnat,& euertit sacrilegum ille nefas,
Eloquio cessit demens audacia, & omnis
Impius ille furor,linguaque uicta iacet.

O bona Iule dies, felixq; & tempus, & annus
Qui te fœcundo protulit ex utero.
Illa etenim gemino partu memorabilis una est,
Corporis, atque animi quæ bona tanta dedit.
Ingenij sobolem illa piam conceptam, & in imo
Auctam animi gremio, lux eadem exhibuit.
Auspicio illa bono, manifesto & numine diuum
Sauromane effulsit, crede, tibi alma dies.
Relligio defensa bona est, turba impia uicta,
Quam furiæ exagitant, quã dolor altus habet.
At pius ille pater Clemens, diuum unica cura
Agnouit numen numinis ipse sui.
(Cuius adoptiuũ, & uerum puer optime nomen
Impositum Clemens Iulius unus habes)
Agnouit diuum auxilium inspirantibus auris
Aethereis, sacris hanc dare rebus opem.
Scilicet hæc eadem exitium quæ terra ferebat,
Illa mali ut præsens mox medicina foret.
Fidus & ille sui domini Gibertus Achates,
Pierij columen, spesq;, decusq; chori,
Præsentem agnouit grate uim numinis, & te
Complexum miro semper amore fouet.
Hic te adeo indignis fortunæ fluctibus actum
Quamprimum in portum restituet placidum.
Quo me dulcis amor rapuit, tuaq; inclyta uirtus?
Tanquam illam possim dicere tam subito.

At laus est eadem pueri, quæ magna parentis,
Nos tamen incœptum nunc repetamus iter.
Septimus infanti est mensis, & eburneus ordo
In teneri dentum purpureo ore nitet.
Dij quantũ est animi in puero, & uirtutis auitæ
Ignis, agit iam tum pectora in alta decus.
Non illum uideas fletu, non fronte molestum,
Ludit, & huic risus semper amœnus adest.
Et ludit, ridetque, & blando murmure garrit,
Tanquam aliquid norit dicere quod uoluit.
Arridet blandum genitori, almæque parenti,
Omnibus arridet, delitiasque facit.
Nimirum ingenium est illi, & natura benigna,
Et generis bonitas emicat in puero.
Nempe bonos nasci certũ est e gente bonorum,
Semina si referunt quælibet orta sua.
Hoc quoq; enĩ mirũ est, quoties uel carmina cãtas,
Siue soluta legas, siue ligata pede.
Nõ tãtũ est Rhodope miratus, et Ismarus Orphea
Non undæ, atque feræ, non nemora, et silices.
Quam stupet, intẽtisq; puer uerba auribus haurit,
Murmurat hinc tãquam reddere & illa queat.
Quis homini partem diuini animi esse negarit
Talia si in tenero pectore signa micant?
Quid memorẽ formæ decus, et pulcherrima dona,
Et flauos crines, purpureasque genas?

Brachiaq;, & teretes digitos, oculosque Mineruæ,
Quid pectus niueum, marmoreosque pedes?
Atque etiã ingenuas formoso in corpore uires,
Plena etenim neruis fortia membra uides.
Quales Pollucis animosi & Castoris artus,
Dum teneri in cunis, et sine uoce forent.
Qualis & Alcides, cum perderet impiger infans
Angues terribiles colla premente manu.
Viue diu generose puer, famamque parentis
Assequere, atque etiam si potis es supera.
Hoc ille in tẽplis semper diuum omnibus optat,
Aeterno quoties fert pia thura Ioui.

STANISLAO TVRSONI EPISCOPO OLOMVCENSI.

INcertis terræ & pelagi modo fluctibus actus
Confugio in portum, Turso benigne, tuum.
Hic mihi certa quies, hic fulget sydus amicum
Semper, & est uelis mollior aura meis.
Quos ego nõ homines, quæ non miser ante rogaui
Numina? at in nostras utraque surda preces.
Tandem culta mihi teneris pia numina ab annis
Alloquor, æternũ quæque colenda mihi.
Phœbe pater, Phœbiq; nouem, mea cura, sorores,
Vos etenim nostis quid ferat hora sequens,

Dicite, sic uobis grati iuga amœna Heliconis
Usque ferant canis lilia cum uiolis.
Et uarios fundant in serta uirentia flores,
Sic uos perpetui ueris honore beent.
Quis magnæ Italiæ reducem me sistet in oris,
Quis mihi me reddet, quis studia illa mea?
Delitiæ diuũ atq; hominum pulcherrima Roma,
Virtutum, atq; bonorũ omniũ amœna domus.
Quando optata mihi tandem lux illa orietur
Excipiet blando cũ me iterum illa sinu?
Occurrentq; mihi doctissima turba sodales,
Quorum absens uiuo nocte, dieque memor?
Sauromani ante alios, quo uix mihi charior ullus,
Aut melior toto uiuere in orbe potest?
Sauromani eloquio tam clari, ut credere possis
Non alio diuos ore solere loqui.
Sic ego, cum Phœbi iussu doctissima fandi
Calliope sacro suscipit ore dea.
Heu frustra tantis iuuenis iactate procellis,
Aspera quod nimium fata fuere tua,
Ille pius nostri cultor, diuumq; sacerdos,
Præsidium uitæ Turso, decusque tuæ,
Iampridẽ unus opem, atq; ultro tibi, crede, tulisset,
Te releuans solita pro bonitate sua,
Fata obstant nimium, & terris nunc tẽpus iniquũ,
Atq; sua, atq; suorũ, aspera damna nimis,

Bellum obstat, lachrymosum, & detestabile bellum
Omnibus, & uirtutum horrida pernicies.
Sed tandem afflictis iuuenem succurrere rebus
Ipse deum supera iussit ab arce pater.
Heroum de stirpe, & auito a sanguine regum,
Cæsaris hic magni est sanguis, & ante nepos.
Hoc duce & antiquæ florebunt laudis honores,
Aureaque in terris sæcula rursus erunt.
Tursonis monitis multum, & prece motus amica,
Consulet hic studijs prospicietq; tuis.
Sic ait, & roseis sese dea sustulit alis,
Tunc & aues faustæ signa dedere bona.
Spes est certa mihi, non nouit fallere Turso,
Credere nec fas est fallere posse deam.

SIGISMVNDO AVGVSTO INCLYti Regis Sarmatiæ filio, & Principi Lithouaniæ.

Magne puer, magnis genite, et quæ numia forti
Sarmatiæ superi missa dedere polo.
Iam nunc te in pulchram uirtutē, animosq; uiriles
Excitet ardentem magnus uterq; parens.
Nā genitor, ceu fulmineis Mars sæuus in armis,
Proterit hostiles per fera bella manus.
Indomites late ille Scythas, dum a finibus arcet,
Et multa Geticam cede colorat humum.

Diua parēs, decus Italidū, pulcherrima nymphe,
Vnica quæ tali digna reperta uiro.
Heroum de stirpe, & auito a sanguine regum,
Et regina ingens ipsa, deumq; genus.
Cui Pallas docta ingenium, Venus alma decorē,
Imperium tribuit Iuno superba potens.
Ingenium, & sacræ uirtutis semina, & ignes,
Innatumq; decus huius, & huius habes.
At non Aeacides immanes ante leones
Strauit, & increpuit fila canora lyre,
Carmine dum traheret molli durissima saxa,
Facundo aut doctos fudit ab ore sonos,
Queis fera mollescūt, si quando in bella feruntur,
Corda uirum, atq; animos composuere truces,
Aut contra ore graui inflammati, fortibus ausis
In medias acies Marte furente ruunt,
Nec rapidos cursu præuerterat impiger euros,
Direxitue agili spicula certa manu,
Non sic sponte sua enituit, licet insita sacræ
Naturæ huic fuerint semina larga satis,
Horrendo nisi semiferi Chironis in antro
Excultus studijs talibus ante foret.
Non Asiæ domitor Macedo fortissimus olim
Vidisset solis exorientis equos
Efflantes late sublatis naribus ignem
Victor, luciferum spargere in orbe diem,

Ni catus ille senex animosum pectus alumni
Formasset studijs sedulus ante bonis.
Tu quoq; nũc Chirone fores tanta indole dignus,
Dum tua uer ætas florida agit tenerum.
Qui studijs generosũ animũ tibi formet honestis,
Virtutis uerum qui tibi monstret iter.
Non tibi cum magno fuerit certamen Achille,
Nec cor sollicitent facta aliena tuum.
Aemulus inuicti genitoris enim, omnia in uno
Cunctorum uinces tu decora alta ducum.

TYBVR AD MATTHEVM GY-bertum Episcopum Veronensem.

HErculeum Albuneæ Tybur resonãtis ad ædẽ,
Nuper Sauromano mi duce adire meo
Contigit, umbrosos libuit quam uisere montes,
Prataq; uerticibus subdita amœna suis.
Horrificosque sonos, dum lapsa e rupibus altis
Concaua saxa inter marmorea unda fremit.
Tunc menti subijt mortali maior imago,
Aeternis qualem suspicor esse deis.
Namq; hic Virgilium rupes mirata canentem,
Terrea quæ fuerat, saxea tota modo est.
Et Flaccus cytharam plectro dum pulsat eburno;
Et cantu eximio sydera summa ferit,

Herbosas ripas, fœcundi & fluminis alueum,
In lapides duros obriguisse ferunt.
Hæc quoq; Mecœnas indulsit gaudia sacris
Vatibus, & studijs otia grata bonis.
Quæ desiderium lenire Aganipidos undæ
Possent, huc doctas allicere atq; deas.
Tempore Mecœnas Tybur nostro omne superbũ
Gibertus placida sub ditione tenet.
Hic quoq; diuitias, atq; otia grata poetis
Largitur, priscum & rettulit omne decus.
Non igitur mirum est, si certant uatibus illis,
Carminaq; antiquis annumeranda canunt.
Barbarus ipse etiam, rigidiq; Aquilonis ab oris
Insolito uideor grandius ore loqui.

AD PAVLVM IOVIVM NOVO-comensem historicum.

PAule Ioui qui gesta canis Mauortia nostri
Temporis, & multum nobile condis opus.
Atque, ita sim felix, Liuij feliciter altum
Dicendi effingis, æquiparasque genus.
Nam quoties Martẽ duro ex adamante superbum
Vestis, & ardentem fulmineumque facis,
Et magnæ Italiæ fulgentia signa, aciesq;
Effera Gradiuus, te duce, in arma rapit,

Teutonicaſq; acies, & magni Cæſaris arma
Ignea ſublimi ducis in aſtra ſono,
Hiſpanoſq; feros animi, Galloſq; ſuperbos,
Atq; alios, quorum fortia facta canis,
Machinaq; horribili ſonitu dū concutit arces,
Te duce, & in cœlum fumus it, atque fragor,
Aeratas toties uideo pugnare cohortes,
Ante oculos cædes, rem uideoq; geri.
Sed tu, quæ inuidia eſt? tā longū in tēpus, & annos
Cunctorum uotis ſcripta petita premis?
Quæ tu quæſo uirum tandem uolitare per ora,
Et ſinito æterna poſteritate frui.
Tu tot Paule unus celebras per ſæcula gentes,
Vnum te cuncti Paule ſed uſque canent.

DE MOTIBVS BELLICIS IMPER. CAES, CAROLI ET FERDINANDI PANNONIAE ET BOHEMIAE REGIS.

AOnias quicunq; undas, fontiſq; beato
Caſtalij uates ore bibiſtis aquam.
Queiſq; adiſſe fuit licitum pede amœna ſecundo
Antra deum, Aonios inq; Helicone choros.
Et nemus umbriferum, ſemperq; uirentia prata,
Iuncta ubi ſtat lauro myrtus odora ſuo.
Et florum genus omne, ſuiſq; innexa corymbis
Eſt edera, ut ueſtras implicet apta comas.
Et loca, quæ Phœbo Muſisq; habitata canoris,
Sacraq;, perpetuo uere nitere ſolent.
Quorum, dum gracili modulantur carmina uoce,
Concentu ualles inſonuere cauæ.
Frondibus innixæ tremulis uolucreſque ſonoræ
Miratæ, cantus deſtituere ſuos.
Fluminaq; ad fontes properantia mollibus undis,
Ad ſonitum fluctus compoſuere citos.
Vos quibus ingenium diuinius altus Apollo
Incitat, Aoniam datque mouere lyram.
Et Muſæ faciles, ſocio cum numine Phœbi
Afflarunt uires, ingenijque decus.
Inſignes animæ, genitæ felicibus aſtris,
Altius humano queis licet ore loqui.
Nunc opus eſt grauiore ſono, cantuque moueri,
Largius Aonij nunc bibere amnis aquam.
Nunc etenim oblata eſt ingens occaſio ueſtris
Ingenijs, magni naſcitur oris opus.
Certate ingenijs, feriant & ſydera cantus
Aurea, uicinum commoueantque Iouem.
Aeratas in bella deus mouet ecce cohortes
Cæſar, & horrendi Martis in arma ruit.
Excituſque hominum uotis, & numine diuum,
Italiam optato tandem adit ille pede.

Quæ Gallos exoſa truces, dominoſq; ſuperbos
Eijcit, & tandem eſt Cæſare freta ſuo.
Oppreſſumque armis decus, & uirtutis honores
Vindicat, eque graui libera colla iugo.
Galle ſuperbe cades, meritas & perfide pœnas
Iam dabis, & dignis accipiere modis.
Omnibus inuiſus, toto es contemptus in orbe,
Venit & a ſuperis debita pœna tibi.
Dum ſtruis inſidias, dum proditione, doliſq;,
Perfidiaque nocens regna aliena petis.
Nunc tua, nunc iuſto male regna tueris ab hoſte,
Et mandas timidæ terga inhoneſta fugæ.
Non ſolet inſidijs, ſed uincere Marte potenti
Cæſar, & inuicto milite bella gerit.
Fraus indigna uiris eſt fortibus, ipſaq; turpem
Perfidiam, & uirtus odit honeſta dolos.
Gallia Cæſareis uinci olim aſſueuit ab armis,
Nunc quoq; fatali uincitur illa manu.
Vincere conſueuit germano milite cincta,
Quæ modo Theutonico uicta ſub hoſte perit.
Magna quidē, at dubiū eſt his nū maiora ſuperſint
Dicenda, his certe uel grauiora putem.
Dum nouus Aeacides Fernandus Pannonius rex,
Cui iuueni uirtus contigit ante diem,
Irruit in Turcas, & ſæui fulmine belli
Proterit hoſtiles fortis ubiq; manus.

Omnis & incenſa eſt furijs Germania iuſtis,
Cogit & armiſonas in fera bella manus.
Iam uideo ſonitu armorum, & mugitibus æreis,
Machina fulmineo dum quatit igne globos,
Ipſum adeo in rapido ſtupefactum gurgite aquarū
Iſtrum, & ceruleo mergere in amne caput.
Qui modo ſanguineis multo fluet amplior undis,
Dum fera Turcarum corpora cæſa uehet.
An ne inter primos nitidis rex igneus armis
Pugnat, cumq; fero conſerit hoſte manus?
Vtq; noua uirtute puer quondam uſus Iulus
Pulcher Apollineo numine fortis erat,
Perq; caput Remuli telum coniecit acutum:
Sic animi ingentis rex ſacer orſa mouet.
Gaudete Heroum manes, & Græcia felix
Ingenijs, quondam Græcia Marte potens.
Reddetur tibi libertas, reddentur honores
Priſci, florebunt & ſtudia illa tua.
Seruitioq; graui ſubduces libera colla,
Hoc iuuene inuicta bella gerente manu.
Iamq; illi applaudet lætis uictoria pennis,
Iam tibi deuicto ex hoſte triumphus adeſt.
Quin etiam Cæſar redimitus tempora lauro
Inſigni ſtatuet clara trophæa modo.
Atq; animum Galli tumidum frenabit iniqui,
Totum orbem imperio ſubijcietque ſuo.

Victricesq; aquilas super et Garamantas, & Indos
Proferet, Herculeo moreque uictor erit.
Hos motus animorũ agitat furialis Enyo,
Horridaque illustres mittit in arma duces.
At uos afflati Phœbeo numine uates
Egregij, hæc grauibus tanta sonate modis.
Arduaque æternis committite prælia libris,
Aeternum ut uolitent clara per ora uirum.
Coniunctosq; animis, fraterno & sanguine reges,
Ignea sublimi ducite in astra sono.
Ipse quidem uolui tantis me accingere rebus,
At me tentantem debilitauit onus.
Maximaq; audendi fuerat mihi certa uoluntas
Fixa animo, atque alto fortius ore loqui.
Cum me ducentem fortes in prælia turmas,
Aurea purpureo risit ab ore Venus.
Et puer intendit certum nimis improbus arcum,
Spiculaq; in nostro pectore fixit amor.
Atq; ait, hoc pacto profugi mea castra relinquunt,
Viribus atque impar aggrediuntur opus.
Hinc me destituit tumide furor alta sonantem
Prælia, uixq; humili mouimus ora sono.
Sit uoluisse satis, meruitque modestia laudem,
Ingenij quod sum conscius ipse mei.
Hoc mihi si tantũ laudis tribuatur, abunde est,
Docta cohors monitu si canet ista meo.

AD STANISLAVM TVRSO-NEM EPISCOPVM OLO-MVCENSEM.

TVrso pater castæ exemplum pietatis, & almæ
Virtutis lumen, præcipuumq; decus.
Cui syncera fides, bonitas, paxque aurea cordi
Semper, & in studijs otia trita bonis.
Relligio imprimis, & priscæ laudis honores,
Et Musæ, & Charites, doctaq; corda uirum.
Aurea quem decuit, tam sanctũ, in sæcula quondã
Incidere, aut uitam degere cœlicolum.
Nec sub mortali talem te lege creari,
Quando colit terras ferrea progenies.
Illo te decuit nascentem in tempore diuos
Inter, & heroas uiuerę semideos.
Sponte sua tellus quando omnis cuncta ferebat,
E facili fundens cuncta inarata sinu.
Nam tunc perpetui florebant ueris honores,
Aurea pax, uirtus aurea, cana fides.
Ast illi umbroso in nemore, aut ꝓpe fluminis undã
Qua uitreas blando murmure torquet aquas,
Iucundos auium cantus, strepitumq; Fauoni,
Dum teneros flores spargit in ora procax,
Audire, & soliti fragrantes inter odores
Cespitis in molli sternere membra thoro.

Quos inter uates, cecinit qui primus ab alto
Ventura in terras numina, quiq; deum,
Carmina sancta quidem, digitis cũ uoce loquutus,
Fatidico sanctus promit ab ore senex.
Ah nimis ingrato sæclorum in tempore es ortus,
Non hæc te talem talia sæcla decent.
Nam quæ te indigno fortuna inimica dolori
Obijcit, aut quæ nam tristia fata nimis?
Talia ut inciderent, atq; in tua tempora monstra,
Pernicies hominum, pestis & atra deum?
Queis studiũ innocuæ nullũ est bonitatis & æqui,
Omnia qui in terris perdita, uersa uolunt.
Omnia sacra, prophana malo permixta furore,
Queis nec cura hominum, cura nec ulla dei.
Sacra nouant, diræ genus impietatis, & audent
Tinctum iterum in sacro tingere fonte caput.
Damnantes decreta patrum, ritusque probandos,
Sacraq; maiorum prodita & ore dei.
Quin ipsum (horresco referens) detrudere cœlo
Nituntur casta cum genitrice deum.
Numina iam terris sibi pulsa, & auerna sub alta
Condita, & horrendi sub Phlegetontis aquas.
Audiat hæc olim, uentura hæc audiat ætas,
Et sceleri huic ullam possit habere fidem?
Herculeo inuictoq; animo fera monstra sed arces,
Vsq; renascentis desecat anguis opus,

Cudit & ignipotens Faber ignea tela, sagittas,
Dum sacri eloquij fulmine, & igne, tonat.
Titanasque Ioui æthereo fera bella mouentes
Sternit ad ardentes usque Acherontis aquas.
Vulcano melior Faber, hic tela omnibus unus
Suggerit, hic idem cudit, & ipse ferit.
Vtq; Ioui alta petens uolucrum regina ministrat
Fulmen, & artifici tela parata manu.
Taliter armipotens diuinæ inclusa pharetræ
Turso tibi mittit fulmina certa Faber.
Queis usi pariter, Turso fortissime, ubiq;
Inuicta asseritis sacra, deosque manu.
Macti ambo uirtute, ambo præstante labore,
Quos diuum atq; hominũ tam pia cura tenet.
In terris homines uobis dent præmia digna,
In cœlo superi dent bona cuncta boni.

AD EVNDEM.

AVreus ecce diem reuehit iam Lucifer almum,
Qua uirgo æternum casta deum peperit.
Iam modo magne puer, mundi melioris origo,
Præsenti nobis numine dexter ades.
Vtq; orbem a cœcæ priscum caligine noctis
Eripuisti olim lumine conspicuo,

Sic modo seductum infandis erroribus istum
Eripe de magna tu quoq; pernicie.
Nam quidam agnino ueniunt in uellere, at intus
Raptores celant ueste tegente lupos.
Hi sacrum ecce tuũ prædantur ouile, seruntq;
Inter oues magni semina dissidij.
Pastores tueare bonos, ouiumq; magistros,
Qui te syncero corde, animoque colunt.
Tursonem ante alios, quo non studiosius ullum
Sollicitat castæ relligionis amor.
Huic uitã, huic & opes præsta, uiridemq; senectã,
Daq; illi ut felix hic sacer annus eat.
Atq; illum uere si diligo pectore ab imo,
Da contra ut sit amor mutuus inde mihi.
Tu quoq; natalis tanto celeberrime partu,
Lætior huic semper, candidiorque redi.

AD VRATISLAVIAM SILESIAE METROPOLIM.

ODera ceruleo quã piscosissimus amne
Alluit, alta sacris mœniaque ambit aquis,
Et mediam irriguo quam flumine diuidit Ola,
Hinc cursum domino finit in amne minor,
Bresla potens, formosa, urbs iucũdissima, amœna
Virtutis pulchræ, Pieridumq; domus,
Nympharumq; parẽs o felicissima, nostræ
Pulchrum ornamentum quæq; nites patriæ.
Atque deis, regiq; tuo gratissima sedes,
Vna places cunctis, delitiasque facis.
Nuper eñ memini, et multũ meminisse necesse est
Te, ueluti matris filius e gremio
Paruulus ille piæ, externas procul in regiones
Dum rapitur, mœstus rex quoq; deseruit.
Rex sacer, & procerũ insignes equitũq; manipli,
Queis q̃ iucundum te fuit alma frui,
Tam durum caruisse modo est, tua dulcis imago
Nunc etiam est oculos usque secuta meos.
Dulce tui desyderium sic detinet omnes,
Inq; tuos cupiunt Bresla redire sinus.
Hunc precor alma diem quãprimũ aurora beatũ
Afferat, et roseis lucifer altus equis.

IOANNI TVRSONI.

SOllicita dum tu procul ambitione remota,
Non ignaua tamen otia lætus agis.
Inque pijs felix studijs, sanctoque labore
Consumis uitæ stamina ducta tuæ.
Littora tuta legens cautus, portumq; tenendo,
Cum liceat medio te dare uela mari.
Nos Turso ingressi tumidis freta sæua procellis
Sensimus insani numina dira maris.

Regum sollicitis quia dum iactamur in aulis,
Heu mihi quam studijs uita inimica bonis,
Naufragium medijs feci miserabile in undis,
Et longe nimium, quem peto, portus abest.
Incidimus sæui dudum in contagia morbi,
Et mala pertulimus asperiora fide.
Aurea iam renouat bis ter sua lumina Phœbe,
Fœtaque fraterno lucet ab igne dea.
Non tamen ulla meum potuit medicina dolorem
Tollere, plus docta nam ualet arte malum.
Et licet hoc certa uitium medicabile cura est,
Illud longa solet extenuare mora.
Quicquid opum fuerat, morbus, mediciq; tulerũt,
Pharmacaq;, & uictus dura alimenta mei.
Accedit nostris duris in rebus egestas
Dura malis, omni sumque ego parte miser.
Non eguissem equidem propius si degeret ille,
Ille tuus frater Turso, paterque meus.
Me, licet in patria degentem, haud subleuat ullus,
Patria nam semper dura & iniqua mihi est.
Nunc te per Geniumq; tuum, fratresq; benignos,
Mansurumq; precor tempus in omne genus.
Ne patiare inopem saluo te ducere uitam
Turso Logum, ueniat sic tibi triste nihil.
In me munificus nanque ultro sæpe fuisti,
Cum fuerant uitæ prospera fata meæ.

Improba mutauit uultum fortuna, rogatus
Nunc & opem nobis Turso benigne feras.

HADRIANO VOLF- HARDO.

INgenij tanta est, blandæ & tibi gratia linguæ,
Tanta tibi probitas, tantum Hadriane decus.
Et syncera fides, animique modestia recti,
Atque uerecundo largus in ore pudor.
Ingenui & tibi frontis honos, & talis honesti,
Qualis in Hyppoliti non erat ore decor.
Et quicquid dicis, siue es quæcunq; locutus,
Ipsa mihi uisa est fundere uerba Charis.
Num te uirgineis tenerum nutriuit in ulnis,
Seu tibi Musa parens, uel Charis una fuit?
Et tibi Musa fuit genitrix, Charitesque pudicæ
Vbera nutrices larga dedere tibi.
Inde fit, ut dictent faciles tibi carmina Musæ,
Atque elegos similes culte Tibulle tuis.
Et quicquid dicis, siue es quæcunq; locutus,
In uerbis inde est gratia multa tuis.
Cum tu Chaonijs sis mitior ergo columbis,
Et cedat placidis moribus agna tibi,
Dic tibi cur sæuus tamen indidit Hadria nomen?
Indomiti ne maris nomina ferre potes?

Hadria nam quanto eſt immitior omnibus undis,
Ingenium tanto mitius ipſe tenes.
Non Hadrianus erit tibi nomen moribus impar,
A Chari ſed merito tu Chariteus eris.

PHILIPPO OBERMARIO.

QVæ mihi te primũ iunxit mi chare Philippe,
Hæc mihi ſancta dies, feſtaq; ſemper erit.
Quinetiam Muſis urens beneolentia thura
Sacrifica fundam nigra falerna manu.
Caſtalīj quæ te lauere in fluminis unda,
Oſcula quæ tenero blanda tulere tibi.
Namq; canis tenero non inferiora poetæ
Carmina, cuius amor Delia culta fuit.
Atq; etiam facili ſpacio propiore phalæco
Vatem, quem torſit Lesbia, iam ſequeris.
Et fors quinq; neunt parcæ fugientibus annis
Nondum luſtra tibi per ſua fila deæ.
Felix, o nimium felix, cui contigit annis
Vix iuueni, priſcis uatibus eſſe parem.
Et tibi caſta fides, & mens tibi conſcia recti eſt,
Ingenui mores, & ſine labe pudor.
Vincula amicitiæ ſolido ex adamante cathenis
Aeternum uirtus nectere firma ſolet.
Hæc mihi te iunxit, hæc conſeruabit amicum,

Quem poterit a me ſoluere nulla dies.
At tu, ſi ipſe tuo uideor quoque dignus amore,
Fac tibi de nobis mutuus adſit amor.

AD STANISLAVM TVRSONEM EPISCOPVM OLOMVCENSEM.

TVrſo meæ colume͂, pater, & ſpes certa Thaliæ
Et duce quo portum noſtra carina tenet.
Si quæris mea cur male carmina ſcripta uacillent,
Durior & ſolito cur mihi uerſus eat.
Obriguere gelu digiti ſcribentis, & ipſum
Frigore concretum torpuit ingenium.
Horridus ecce Aquilo ſyluas, lucoſq; ſonantes
Concutit, & multum frigida ſæuit hyems.
Hirſutis alīj uelati rite ferarum
Exuuīјs, arcent frigora ſæua hyemis.
Aſt ego ueſte Italum tenui, quæ peruia uento eſt,
Quem ſimulo, uellem diſſimulare magis.
Carmina ſcribuntur ſubito laudanda calore,
At mea nunc gelidum frigora pectus habet.
Inde etenim calidus uatum eſt tutela Lyæus,
Et uinum eſt doctis uatibus acer equus.
Hinc ſi me cupies laudabile pangere carmen,
Da quibus indutus ueſtibus incaleam.

Quiq; agis, o Princeps, ne me æra aliena trucidēt,
Da quæso immiti frigore ne peream.
Tunc tibi bis uitam debebo maxime Princeps,
Bis ero seruatus quando ope Turso tua.

DE SE IPSO LOGVS.

FAllit me incautū bonitas mea, nec mihi seruat
Quam spondet fallax portus & ipse fidem.
Me uocat ille quidē placido sæpe æquore in altū,
Inq; sinus blando murmure sæpe suos.
Ingressum subito trepidis quatit ille procellis,
Et uaga feruentis raptat in arua freti.
Quam uarijs agitur mare tempestatibus ingens,
Ventorum incubuit sæuus ubi ille furor,
Tam uarijs infida hominū mens anxia curis
Fluctuat, & uentis non caret illa suis,
Inuidiæ rabie atq; notis agitata malignæ.
Atq; aliquā in terris quis putet esse fidem?
Sunt tamen illustres animæ, synceraq; multum
Pectora, sunt recti conscia corda sibi.
Vix tamen apparet sex centū in millibus unus,
Et me unum in paucis quid uetat esse tamen?
An mage cōuersis studijs scelus omne mouēdū est,
Atq; doli, ingenua simplicitate procul?

Namq; nec ingenium, mihi non industria desit,
Versandiq; dolos sunt mihi mille uiæ.
Ne mihi tam ueniat, o diui, insana uoluntas,
Vos, o uos tantum dij prohibete nefas.
Decipiat, fallatq; alium quiuis precor ante,
Me iuuet ingenuum semper, & esse bonum.

IOANNES ROSINVS.

PErdiderat tenerum mater Cytherea leporem
I puer, inquit, amor, tuq; Cupido simul.
Præpetibus pennis totum percurrite mundum,
Quærite si qua uagi fama leporis erit.
Prodierant tersa nitidi modo fronte libelli,
Hic certe, inquit amor, hic fugitiue lates.
Audijt ista lepos, penetrat simul ilicet auras,
Matris Acidaliæ sistitur ante pedes.
Arrisit mater, solito quod pulchrior illum
Omniuoli ante Iouis constituit solium.
Ambrosiæ æterno puerum demulcet honore
Iuppiter, et terras iste reuisat ait.
Seria mortalis commitiget anxia uitæ,
Et lepidis curas temperet illecebris.
Ni foret inuidiæ mortali parta labore
Gloria, iucundus mi foret iste puer.

Parue lepos summi iussus ne temne tonantis,
In terras iterum delitiose redi.
Vade per Ausonias urbes, nomenq; latinum.
Mortalemq; leues mitis amaritiem.
Acceptus niueo quando candore placebis,
Quod placeo, Logi debeo dic numeris.

AD GABRIELEM COMITEM AB ORTENBVRG.

HVnc tu iure tuo Gabriel tibi sume libellum,
Vltima qui cœpti meta laboris erit.
Nam tua cum domini felix industria curas
Alleuet, obsequijs, dexteritate, fide,
Hunc quoq; ne pigeat tenuem te ferre laborem,
Cum domino hos faciles ut tueare iocos.
Vestra etenim argutosq; sales, dulcesq; lepores
Non tantum agnoscit patria, sed peperit.
Nobilis ingenijs tellus, & Marte superba,
Claraq; magnorum mater Ibera ducum.
Hunc ergo illepidum, incultum, insulsumq; libellũ
Ingenio Gabriel & sale tinge tuo.

I

AD FERDINANDVM PANNONIAE, ET BOHEMIAE REGEM.

ET Phœbi, Martisque diu neglecta iacebant,
Nec studia his regnis huius, & huius erant.
Cum ueluti ex alto iuuenis demissus olympo
Vltro oblata sibi regia sceptra tulit.
Cæsarea de stirpe genus, & sanguine regum,
Heroumq; alto semine progenitus.
Ergo iterum florent artes belliq;, togæq;,
Aureaque his regnis sæcula nata uides.
Nempe suo similes populi regi esse laborant,
Qui decus atque artes huius, & huius habet.

AD EVNDEM IN PANNONIAM cum exercitu profectum.

COelum etiam auspitijs tempestatesq; serenæ
Rex inuicte tuis, syderaque alta fauent.
Aurea nam renouat iam ter sua lumina Phœbe,
Ex quo Pannoniæ ditia in arua uenis.
Flammiferum interea solem, qui temperat annũ,
Auricomum uidit condere nemo caput
Nube sub obscura, aut imbresue, niuesue cadẽteis,
Aestatem autumnus & facit ipse nouam.
Scilicet ipse nouum cernens te effulgere sydus,
Aemulaque inuidit sol decora illa tibi.
Atque tuos certat radios superare, sed illos
Tam uincis, lunæ uincit ut ille iubar.

AD EVNDEM, CVM EI DIADEMA IMPONERETVR.

NOcte furit tota Boreas, pluuiæque, niuesq;,
Mane autem irradians sol nitet auricomus.
Et fera tempestas, diro quæ uenit ab hoste,
Rege sub hoc nobis tempora læta feret.

DE IOANNE ZAPOLIENSE AD Tockai arcem profligato.

QVem modo perculsum regnandi dira libido
Per scelus, atque nefas turpiter extulerat,
Prodidit hic regem nuper, regnumq;, suosq;.
Omnia nanq; malis uerterat insidijs.
In rabiem tædis furiarum ardentibus actus,
Concipere ut posset fortius omne nefas,
Contẽptorq; deũ, atq; hominũ, pietatis, et æqui,
Deseruit nuper, prodidit ante suos.
Cum subito e medio belli certamine raptus
In miserum aufugit semiuir exilium.

Tale dei eſt numen, tali ſcelera impia nutu
Damnans, momento punijt ille breui.
Victor adeſt iuſti iuſtus rex ecce triumphi,
Huius honoratum laurea necte caput.

IN IOANNEM ZAPOLIENSEM.

PErfidiæ, ſceleriſque ſui, ſceleriſq; ſuorum
Præmia, Vaida nocens num diadema ferat?
Coruinum ante pater regem decepit, opeſque
Auertit geminæ tum male Pannoniæ.
Non ſatis una dies, ſi commemorare liberet,
Peccarit quoties iſte, quibuſq; modis.
Deſeruit regem nuper, regnumq;, ſuoſq;
Prodidit, ah certe perdidit iſte latro.
At tu hæc magne oculis diuũ pater aſpicis æquis?
Iam nimium languent tela triſulca tua.
Quid precor ah demens? quid em̃ pater ille deorũ
Perderet in uili fortia tela anima?
Pellibus inſutum (ſuus has auus ante parauit,
Qui quondam hac cerdo doctus ab arte fuit)
Vt quæ dira olim damnatis cæde parentum
Infandum ob facinus addita pœna fuit,
Perniciem patriæ, uenti, tumidæq; procellæ,
Per freta, per ſcopulos, & maria alta ferant.

IN EVNDEM.

PRædã agere aſſuetus raptor lupus, & ſtabula (alta
Luſtrorum, & ſolitus denſum habitare nemus,
Debita magnanimo inuaſit fur regna leoni,
Et pecus in prædam uerterat omne ſuam.
Indignum ob facinus generoſa percitus ira
Obuia magnanimus cui tulit arma leo,
Bis, terq; hoſtili numero maiore luporum.
Ipſe deus iuſtis fauit & alma Themis.
At non ipſe ſui, ſolitæ eſt oblitus & artis,
Sed celer in ſyluas fugit & antra lupus.
Turpe putas factũ, turpis fuga fœda leoni eſt,
Iſta lupi eſt uirtus, quod rapit, atquè fugit.

DE IMPERATORE CAESARE CAROLO AVGVSTO.

CVm foret ingenio, cũ magnus Cæſar in arm̃is
Ingenium Muſæ, Mars daret arma pater,
Contendiſſe diu fama eſt duo numina ob unum,
Vnde uiro maior gloria nata foret.
Cũ ſubito arrepta grauis affuit aegide Pallas,
Impoſuitq; eius laurea ſerta comis.
Atq; ait, arma ingens Cæſar mihi debet, & arteis,
Quod fuit amborum Pallas ego una dedi.

STANISLAO TVRSONI EPISCOPO OLOMVCENSI.

AGnoſco ſoliti tua Turſo, animiq; paterni
Offitia, o uitæ portus, & aura meæ.
Munera non ſat erat, ramum fulgentis & auri
Abſenti dulcem mittere in Italiam,
Nunc quoq; ni reducē donis, & honoribus ornēs,
Atq; opus ex omni parte tuum polias.
Quæ nam digna tuis meritis, ego dona repēdam?
Sed quis habet meritis munera digna tuis?
Vos mihi, uos ſaltē teneris muſæ inclyta ab annis.
Aeternum & ſtudijs numina culta meis,
Vos mecū hunc gratæ cantu celebrate ſuperbo,
Illius ut feriat ſydera ſumma decus.
Hoc olim ipſe adeo gemina uirtute meretur,
Vos colit, aq; alijs uos facit ille coli.

AD EVNDEM.

VEſtitum breuiter, longo tamē enſe recinctum
Pars Italum, Hiſpanū hic, ille alium eſſe putat,
Hæc tamē una animo fixa eſt ſententia cunctis,
Militia ex aliqua me redijſſe modo.
Palladis e caſtris doctæ reducem eſſe fatenti,
Militiam hanc cultus non decet iſte bene.

Veſtitu ut referam ſtudiū pater optime quæſo,
Et longam ſagulis adde togam breuibus.
Nec male conueniet diuæ armipotentis alumno
Interior Martis, pacis at exterior
Cultus, & ipſa olim forſan dabit alma uirago,
Vtilis ut bello ſim, pariterque togæ.

AD ALEXIVM TVRSONEM.

ME quoties fortuna graui mea turbine uerſat,
Aſpera quæ nimis eſt, & mihi iniqua diu,
Turſonum in portus, & diuerſoria nota
Rite fugam, & ſoleo tunc ego uela dare.
Illi autem, qua ſunt bonitate, & mente benigna,
Naufragum, & eiectum molliter uſque fouent.
Munificaq; manu, gratis & honoribus augent,
Meq; opus ex omni parte ſuum poliunt.
Inter eos certo tu non ſine numine Alexi
Egregium nomen auxiliantis habes.
Nempe quod auxilium præſens doctiſq;, boniſq;
Ferre ſoles opibus, præſidioque pio,
Hinc merito grati diuini uno ore poetæ
Laudibus extollunt teq;, tuamque domum.
Ipſe ego quo poſſum, ſed munere fungor inani,
Nam nimis eſt tenui noſter in ore ſonus.

AD IOANNEM HOFMAN QVAESTOREM REGIVM.

QVod regi es charus, tanto q̃d amore uicissim
Ipse tuum regem Iane, fideque colis,
Hoc tua promerita e ſt bonitas, induſtria, pectus
Conſilijs fœtum pectus, & ingenium.
Magnanimi & quis non uirtutem regis adoret?
Ereptum terris quæ ſuper aſtra leuat.
At quod præcipuo te rex amat æquus amorē,
Præcipua regem quod pietate colis.
Prætori ex ſeſe geniti uoluere Quirites
Quæſtorem priſci nempe quod eſſe loco.
Prætorem & ueluti ſancta pietate parentem
Vt coleret quæſtor, nam quia moris erat.
Cuſtodem ærarij quoniam te conſtituit rex,
Quod mira offitium ſedulitate facis,
Egregium hunc morē, quãdo hæc cõcordia, uterq;
Non tantum præſtat, ſed magis exuperat.

AD EVNDEM.

ANte alios memini nuper mihi Iane fauebas,
Et longe ante alios tu mihi charus eras.
Nũc quoq; mens eadē maneat tibi chare p̄camur,
Ante alios ſemper nam mihi charus eris.
Sed cũ non alio poſſum illum munere amorem
Exprimere, aut alio quolibet offitio.
Qualicunq; quidē hunc refero tibi carmine, Muſa
Inq; tuas laudes offitioſa mea eſt.
Qualiaq; a miſeris donantur munera, grate
Offerimus icti iam modo ſorte graui.
Munera parua quidem fateor, ſed mente benigna
Hæc ego quæ potui, tu quoque quæ poteris.

IN FONTEIS QVOS IN RVRE paterno purgandos curaui.

O Gelidi fontes uitreæ qui uoluitis undæ
Flumina, & hoſce locos tingitis amne nouo.
Vos ego, cum ripas limoſa inſiſteret ulua,
Nec tenuit curſum lympha morata ſuum,
Atq; informe lutum tenui foret altius alueo,
Purgaui, ut faciles nunc uehat amnis aquas.
Atque pius patrijs aruis, quæ flumine leni
Alluitis, lætam reſtitui ſegetem.
At uos pro meritis grati pietatis honoræ,
Fertile perpetuo fonte rigate ſolum.

IN FONTEM BONONIENSEM.

QVæ blando erũpũt ſtrepitu ſub mõtis amœni
Vertice, & e gelido fonte feruntur aquæ.

Neglectæ nuper, nulloque in honore manebant,
At nunc delitiæ sunt domini & populi.
Nanq; loci captus princeps Aueroldus amore
Augustum hoc illis addidit omne decus.
Vtq; olim Aegeriæ lucos, fonteisq; sonanteis
Antiquum fama est sæpe adijsse Numam
Monte sub aerio: sic ille sonantia lymphis
Antra adit, atq; colit numina sancta loci.
Inde e colloquio nymphæ, diuumque reuersus
Sancta suis dicit iura sacer populis.

POMPEIO A COLVMMA CARDINALI

IMperij columen solido ex adamante Columna,
Namque immota tuis sedibus una manes.
Procubuere aliæ late, stragemque dedere,
In te quod superest omne recumbit onus.
In te fulua Iouis, si quando est fessa, quiescit,
Et firmam sedem nobilis ales habet.
Excipit hanc alte insistens uasta ægide Pallas,
Aeternum a uestra quæ dea culta domo est.
Ingenij armorumq; decus dea, quæ decus omne
Vna dedit uestræ, quæq; dabit domui.
Viue Columna potens, quam nulla euertere possit
Vis mala, non si te Iuppiter ipse petat.

Abstulit huic fulmen uolucrũ regina, & in hostem
Ex alto uictrix fulminat illa tuum.

CARDINALI FERNESIO.

AN ne etiã hoc ausi sumus? at certe sumus ausi
Censuram princeps docte subire tuam.
Ingenij teneros fœtus mea rustica Musa
Non uerita est nuper dum recitare tibi.
Hoc erat insuaues ululas, atque anserem olore
Iudice sub niueo perstrepere ore rudi.
Sed bene habet, sumus elapsi atq; fefellimus, aures
Sed tam purgatas fallere quis potuit?
Non ego, non quisquã, pietas te sancta fefellit,
Dum secum apta sibi dignaq; uerba trahit.
Quæ mea sunt inculta uides, tibi at ista uidentur,
Dum pia, sint quãuis non bene culta, bona.

CARDINALI CIBO.

SVnt equidem, sunt fata, deũ stat certa uolũtas,
Lucida habent uires sydera & ipsa suas.
Nam quoties princeps, cũ te tua Felsina haberet,
Felsina delitijs conscia docta meis,
Ipse meas supplex Musas Phœbumq; rogaui,
Vt mihi conanti teq; tuamq; domum,
Ardua sublimi ferre usque ad sydera cantu,
Præsenti faciles numine adesse uelint?

Cũ ſubito ante alios pulchra, & doctiſſima nobis
Calliope ſacro rettulit ore dea.
Non hac fata ſinunt iuuenis te dicere in urbe
Virtutem egregĳ principis, atque decus.
Tu magna Heroes melius celebrabis in urbe,
Non capit exiguus nomina tanta locus.
Magnã urbẽ attigimus, ſed me mea fata gubernãt
Et celer ad patrios cogor abire lares.
Felicem at reditum ſperamus, & omnia læta
Quam primum, & ſtudĳs otia grata meis.
Pauca tui memor hæc ſubito pro tempore dixi,
Quæ potui, ſed non dicere quæ uolui.

IOANNI MATTHEO GIBERTO EPISCOPO VERONENSI.

HErboſo nuper Benaci in margine amœni
Roſcida ſollicito contigeram antra pede.
Alme pater dixi, iuuenis nunc numine dextro
Cœpta iuues quæſo, grandiaq; orſa tui.
Giberti in laudes ducuntur carmina, nunquid
Auribus agnoſcis nomina grata tuis?
Sic ego, cum ſubito emergens ſpumantibus undis
Iſta mihi ſacro rettulit ore deus.
Quid facis o iuuenis, maioraq; uiribus audes,
Ten melius Bembo dicere poſſe putas?

Attamen ille etiã hoc tremuit ſub pondere, quãuis
Spirarent faciles in ſua uota deæ.
Sat tibi ſit tacitum uenerari hæc nomina, laudem,
Quam petis, hac ſola conditione feres.

IN SOCRATIS EFFIGIEM ACHATI inſculptam natiuis coloribus.

DIuini effigiem ſenis o quæ gemma uerendam
Aurea habes, rari quæq; decoris opus.
Sic longũ durent ſolida hæc tibi gaudia in æuum,
Ora tui ut ſpirent inuiolata ſenis.
Quæ manus hos potuit tã docta effingere uultus?
Dic mihi, nã uiſa es dicere uelle aliquid.
Nil certi norunt homines, tenebræ omnia celant,
An ne oculos fallũt tam quoq; aperta hominũ?
Quæ, niſi naturæ potuit uis certa potentis
Hæc mea tam miris exprimere ora modis?
Nonne uides caput omne nitor qui lacteus ambit,
Ille animi e puris fontibus exoritur.
Ignea uis animi faciem rapido igne colorat,
Et candor ueſtem, cæſariemque notat.
Ingenĳ ille ſui effigiem tibi donat habendam
Qui dedit, exemplum quodq; imiteris habes.
At tu ter felix iuuenis, quem munere dignum
Tam claro princeps maximus eſſe putat.

ALIVD IN EANDEM EFFIGIEM.

NE dubita, uiua est facies quã conspicis: atqui
Non loquitur, uocis atque sibi usus abest.
Inuidisse deos operi, artificisq; potenti
Ingenio noris, nec uoluisse pati
Humana effigiem uiuam procedere ab arte,
Vtq; uides collum surripuere operi.
Dicenti similis gemma in spirante mouetur
Illa quidem, uocis sed sibi adempta uia est.

NICOLAO A SCHONBERG ARCHIEPISCOPO CAMPANO.

ME mea fata trahũt princeps, dulcesq; necesse est
Me magnæ Italiæ linquere delitias.
Hoc quoq; fortunæ licuit, dũ me improba egestas
Musarũ placidis abstrahit a studijs.
Sed me quãprimũ reducem pia Roma uidebit,
Et mea forsan erit res meliore loco.
Tunc melius princeps nostris cantabere Musis,
Ingeniumq; tibi seruiet omne meum.
Viue memor nostri interea pater optime, & istud
Exiguum nostri pignus amoris habe.

Te dulci in patria absentis nõ immemor unquam
Sole oriente canam, sole cadente canam.

PAVLO STRIGONIENSI ARCHIEPISCOPO.

CVm tua te uirtus, diuisque, & rege fauente,
Inter pontifices altius extulerit.
Quæq; prius docto Zalcani in uertice fulsit,
Illa tuum exornet infula sancta caput.
Quam bene dispensant meritis sua munera diui,
Succedis digno quam bene Paule uiro.
Ille erat ingenio, nulli aut uirtute secundus,
Eloquio huic nullus, consilioue prior.
Hæc quoq; Paule tuæ sunt alta insignia laudis,
Tu decora illius, illaq;, & illa tenes.
Ille sacer Phœbi, & Musarũ erat ille sacerdos,
Curaq; erant uates, delitiæq; suæ.
Quos & diuitijs, claris & honoribus auxit,
Quos coluit sancti numinis ille loco.
Vrsinum ante alios, Vrsini nobile carmen,
Ingeniumq;, uiro numinis instar erat.
Te cytharæ, cantusque iuuant, te carmina, nempe
Sacra suum a Musis Musica nomen habet.
Quam tamen hic uixit, uiuas meliore precamur
Fortuna, Pilij tempora uiue senis.

IOANNI FABRO.

DOcte Faber multũ pietas quem sancta, diuq;
Sollicitũ, & Christi relligio alma tenet.
Tu licet usque uigil tua pastor ouilia serues,
Dum sacro errantes nectare pascis oues.
Raptores te te usq; lupi rabido ore lacessunt,
Atq; uago rapiunt de grege semper oues.
Tu modo fac perstes Christo duce: nãq; ꝓphanos
Malleus ingenij conteret ille tui.
Ille pij regis diuino numine pectus
Securum illustrans te iubet esse metus.
Sit res magna licet, sit duri plena laboris,
Aspera uirtutis nam solet esse uia.
Illius auspicio, tantaque sub ægide tutus,
Herculeis uinces impia monstra modis.
Digna quidẽ a superis te expectant mũera, ab illis
Ferre solet magnus præmia magna labor.

ANTONIO MENDOSSAE.

MAgnanimo quoniam regi cũ te duce primũ
Cognitus, & fuerim conciliatus ego,
Auspice te Mendossa, trahunt ea fila sorores,
Iam tandem & uotis annuat ille meis.
Sic precor eueniat tibi debita & æqua roganti,
Vt nunquam fiant irrita uota tua.

GVILIELMO A TRVCK-SES MAGISTRO EQVITVM.

PAcis, & armorũ præses cũ Pallas honore
Te gemino illustret, cũq; suo alma Themis.
Quã bene cõueniũt studia hæc cũ moribus æquis
Magnanimi regis, & Guilielme tua.
Scilicet ingenioq; potens, atq; inclyta in armis
Vtriq; hoc geminum dat dea & una decus.
Iustitiam alma Themis, tu cõsultissimus æqui es,
Iustitiam ante alios rex quoq; iustus amat.
Res igitur magnæ te consultore geruntur,
Et tua ceu Phœbi consilia alta ualent.
Sic olim magno Phœnix comes ibat alumno,
Atque domi, inq; fero Marte fidele caput.
Bellandi egregius Phœnix fandique magister,
Ore, animo, ingenio, uiribus, arte, manu.
Magnanimo hũc p̃stas iuueni, qui te duce Achillis,
Martis & ingenij uincit honore decus.

GEORGIO LOXANO AFFINI SVO.

LOxane in studijs Musarum dulcibus olim
Versantem, & magnæ dulcibus Italiæ

Delitijs, quarũ fueras non ultimus author
Tu mihi, quod gratē nos meminisse decet.
Iuuisti sumptuque bonus, studioque fideli,
Fauistiq; meo iugiter ingenio.
Conditio mutata mea est, nanq; horrida ab oris
Italiæ, & Musis tempora me retrahunt.
Vitaque sollicita in regum mihi degitur aula
Arma inter duræ sæuaque militiæ.
His studijs quæsitus honos & gloria multis,
Atque meis, nec nos degenerare decet.
Mortuus est sonipes melior mihi nuper, in eius
Vt Loxane locum des mihi quæso alium.
Vndiq; ut agnoscā tua facta benigna, quod in me
Officia extabunt Marte, togaque tua.

AD VENCESLAVM VILARTIVM.

NAtalem celebrat dum Venceslaus, adeste
O socij, & lætum concelebrate diem.
Ipse ego non adero, desit quia culta puella
His epulis, dulce est nil sine amore mihi.

AD CAROLVM CAESAREM AVGVSTVM.

IVre nouus Cæsar tibi maxime panditur orbis,
Inferior meritis nanque erat iste tuis.

DE EODEM.

CAesaris innectens uiridi dea tempora lauru
Gradiuo & Musis Cæsia Pallas ait.
Scilicet ingenij, facundæ & præmia linguæ
Victrices lauri, fortium & esse solent.
Cæsar in his æqua sed enim quia laude triũphat,
Quæ meruit geminæ præmia laudis habet.

AD REGEM FERDINANDVM.

TV graue seruitium Rex o fortissime regum
Europæ atque Asiæ finibus eijcies.

AD EVNDEM.

OMnia fausta cano, duce te fortissime regum
Europæ dominus Turca Asiæq; cadet.

AD EVNDEM.

Phœbus ut est oculus cœli omnipotētis, & orbis
Conspicuum lumen, præcipuumque decus.
Sic terris quibus imperitat rex inclytus ipse
Pulchrum ornamentum est, conspicuũq; iubar.

Hoc quoq; persimilis, sol quod duodena per astra
Vno anno cursum conficit ipse suum.
Vno, & eodem anno, postquã data regna capessit,
Hic ubi larga ferox iugera Bæmus arat,
Pannoniam immanis auersam fraude tyranni
Victrici asseruit sub sua iura manu.

AD STANISLAVM TVRSOnem Episcopum Olomucensem.

IN sua iam rediјt uestigia mobilis annus,
Trudit & una aliam lux fugitiua diem.
Tempus & anteuolat rapidis perniciter alis,
Et uix momentum est, quæ data uita homini.
Ante annũ, memini, tecum quoq; Turso manebã,
Dimidium uitæ Turso, decusq; meæ.
Et modo, nescio quæ, tibi me bona fata reducunt,
Quod precor ut faustum sit mihi, sitq; tibi.
Tunc ego musarum cultor, & Apollinis almi,
Horrida nunc sæui Martis in arma feror.
Vita prior musis, lucernæ, & nota Lyæo,
Heu quantum Scythica dissidet a pharetra.
Sed sic fata uolunt, fortem tolerare iubebo
Hoc animum, forteis Marsq; Venusq; iuuat.
Viue, uale interea longa dignissime uita
Turso pater, & sint candida fata tua.

AD IACOBVM EPISCOPVM WRATISLAVIENSEM.

AN prosint, noceãtue magis tua mũera prĩceps
Quæ mihi sponte tua mittere grata soles,
Nondum constitui satis, & te iudice quæro.
Cur dubitem causas accipe utrinq; suas.
Nanq; mihi lepores, turdos dum mittis edules,
Perdicesque, auidos in mea damna cibos.
Quis tam sit fatui quæso, miseriq; palati,
Quem non ista iuuent? me quoq; & ista iuuãt.
Restituũtq; ægro uires, releuantq; iacentem.
Nunc audi qua me ledere parte queant.
Aegrotare diu cupio, dum talia mittis,
Et mihi lenta meæ cura salutis adest.
Priscus in hoc mecum sensisset Apitius olim,
Tu quoq; cum socήs docte Epicure tuis.
Non tamen iccirco mihi talia mittere cesses,
Sed quæ das ægro, des quoq; cum ualeo.

AD NICOLAVM GERENDI EPISCOPVM ALBENSEM.

TE ne magis, regẽ an potius iustũ, atq; benignũ
Laudibus in cœlum docte Gerendi feram?
Virtute eximia meruisti dignus honorem,
Doctrina, ingenio, dexteritate, fide.

Virtuti eximiæ tribuit rex iustus honorem,
Datque tuũ ut cingat infula sancta caput.
Et laude est rex dignus, & ipse, & quisq; honores
Largitur dignis, quiq; meretur eos.

AD IACOBVM SADOLETVM.

FAma ingens late immensum tua fusa per orbẽ
Mi fuerat laudis nuncia prima tuæ.
Vicerunt famam ingenĳ monumenta sed omnem
Et Musæ, o felix quas Sadolete colis.
Nunc etiã o mihi fausta dies, & sydus amicum,
Præsentem præsens alloquor, & uideo.
Et mores uere sanctos, uultumq; benignum
Miror, & ingenĳ flumina magna tui.
Omnia cum cedant famæ, tu uincere famam
Siue adsis, uel abes o Sadolete potes.

AD PAVLVM IOVIVM.

QVando erit illa dies magna discedere ab urbe
Iam tandem ut possim, dic mihi Paule Ioui.
Promittis large, cupidum at spe ludis inani
Hactenus, hoc liceat dicere pace tua.
Non me equidem magnæ cœperũt tædia Romæ,
Deq; tua fixa est spes mihi certa fide.

Aeneadũ quid eni in terris iucundius urbe est?
Quid possit Iouĳ certius esse fide?
Discedo ut redeã, reditus mihi causa abeundi est,
Est mora longa nimis, est mora dura mihi.

IN EFFIGIEM P. BEMBI.

EFfigiem Alfonsus Bembi sic duxit in ære,
Tam similis non sit Bembus ut ipse sibi.
Eloquium magni Bembus Ciceronis & ipse
Aemulus eloquio rettulit ante pari.
Felix amborũ est industria, gloria quamuis
Altior ingenium est reddere, quam effigiem.

PETRO MELLINO.

HOc quoq; Sauromano acceptũ referemus (amico
Hoc meritũ in primis debet habere locum.
Inter tot proceres, & nomina magna uirorum
Hunc & Mellinum conciliasse mihi.
Mellinum egregium Romæ decus, atque dearum
Quæ gelidos fontes, & loca amœna colunt.
Aoniumq; nemus, quas tanto larga poetæ
Vbera nutrices exhibuisse ferunt.
Inde etiam antiquis certãt tua carmina, & inde
Miramur faciles in tua scripta deas.

Quæ tu nè inuideas nobis Melline rogamus,
Adq; deas rectum dic mihi quod sit iter.
Mi tecum liceat montes ut adire remotos,
Et multam optato fonte leuare sitim.
Sic tandem æqua tuis faueat Venus aurea uotis,
Et te formosa mox dea prole beet.

DE VRBE VENETA.

IMplicitum æquoreæ specula de nubis aquosæ
Iuno Iouem nuper uidit amore deæ.
Et simul Hadriacis Venetã alte in fluctibus urbẽ
Conspexit domiti frena tenere maris.
Mota dolore dea est, urbemq;, & ditia regna
Dum stupet, hæc regnis sunt potiora meis,
Atq; ait, o charo licuit si nubere fratri,
Et Neptune meus tu quoq; frater eras.

ALIVD IN VRBEM VENETAM.

AVrea ab oceano remeanti in templa deorum
Iuno Ioui nuper iuncta erat alma suo.
Tunc late medijs dominantem in fluctibus urbẽ
Mirata, hæc tenui secum ait illa sono.
Si licuit fratris uetitum ascendisse cubile,
Atque ego Neptuni sum pater alme soror.

MARTINO KECHETINO EPISCOPI AGRIENSIS NEPOTI.

PErfectum fore dixit opus, omniquè rotundum
Parte, Anyti quondam non reus ille reus,
Ex animo cum quis cœpisset uelle, bonæq;
Virtutis cupidum quem retineret amor.
At tu cum longas studijs, pulchroq; labori
Des simul & noctes, & Kechetine dies.
Aoniumq; ingressus iter per amœna uireta
Aonidum ardentes tam bene flectis equos.
Cumq; tibi princepsq; chori, duxq; ipse sororum
Tam faueat Phœbus, tam faueantq; deæ.
Quæ tibi Vernerum in dulci & uernante iuuenta
Certum ad sacra sua constituere ducem.
Vernerum ingenio, & tã cultis moribus, illum ut
Et Phœbum & Charites olim aluisse putem.
Cui non optima de te spes concepta maneret?
Quis non perfectum te fore cernat opus?
Quis non illustrare genus patriamq; putabit
Te Kechetine tuam, te Kechetine tuum?
Ante diem hinc merito tanto es dignatus honore,
Teque anus in cœlũ post modo fama feret.

L

DE RVRE IOANNIS FELESINI Bononienſis, cui Ceredolæ nomen.

SIrius arenteis cum ſinderet igneus agros,
Et pluuiam ſupplex poſceret herba Iouem.
Iucundo hoſpitio Feleſini exceptus amici,
Quo nemo in terris dulcior eſſe poteſt.
Hic Logus Aonidum cultor uiridante ſub umbra
Captabam frigus mobilis aura tuum.
Delitiaſque inter uiuebam ruris amœni,
Ipſa ſuum nomen cui dedit alma Ceres.
Nanque hic præcipue flauis exultat ariſtis,
Et ſpicis implet horrea lata ſuis.
Fœcundæ Cereri pater ipſe Lyæus honorem
Hunc habuit, quamuis floreat hic melius.
Ipſe meũ in dominũ, inq; locũ, ut teſtarer amorẽ,
Hoc ruri carmen & cecini domino.

AD NYMPHAM RHENI BONONIENSIS.

NYmpha ſacri fontis cuſtos, quæ flumĩe in iſto
Caſta habitas, caſtis & tua lympha patet.
Incolumem ſerues quæſo mihi diua puellam,
Laura tuis quando noſtra lauatur aquis.
Fluminis atque tui uitreis dea lucet in undis,
Et niueum nitido corpore uincit ebur.
Sic tua perpetuos gignant tibi littora flores,
Atque tuum æternis flumen abundet aquis.

AD BONAM MARIAM SAR-MATIAE REGINAM.

MAgnanimi coniux Marie pulcherrima regis,
Vſque adeo Scythicũ quem timet omne genus.
Sarmata quẽ fortis dominũ uocat, atq; parentem,
Præſentem in terris quem putat eſſe deum.
Mortales certe ingenio, formæque decore
Sydereo uincis. Quæ dea miſſa polo es?
Num Venus es? certe Veneris laſciua figura eſt,
At pudor eſt tenero caſtus in ore tibi.
Num Pallas? ſæua horrificã quatit ægida Pallas,
Tu formam placidis moribus æquiparas.
An ne es Iuno potens? Iras exercuit olim
Addita ſemideis Iuno ſuperba graues.
O quam te memorem regina deumue, hominũue,
In te unam quando confluit omne decus?
Queis Venus, & Iuno, queis Pallas nanq; nitebat
Corporis, atque animi dotibus, una nites.

AD AMICVM.

NOn magnus, fateor, tecum fuit uſus amici
Ante mihi, & primos ultimus inter eras.

At nunc præcipui præstas quod munus amici
Atque ultro in dubijs fers mihi rebus opem,
Non tam dona mihi tua sunt, quam grata uolūtas,
Et tam synceri pectoris officium.
Quiq; mihi in primis fueras postremus amcis,
Nunc merito in primis, tu mihi primus eris.

AD HELENEN MANTVANAM.

MArtia qua immenso late patet area campo,
Et Mausolæi uasta ruina iacet.
Pulchrā Helenen uidi uincentem sydera uultu,
Et fronte, atque oculis, purpureisq; genis.
Mars pater ipsa tuos quando Venus aurea cāpos
Incolit, hanc sine te dic mihi cur uideo?
At tu seu Hispani fortes, Germaniaue ingens
Te retinet, magnus seu modo Cæsar habet.
Huc tādem properes, quid eni tua uota moratur?
Nam tuus hic paulo post quoq; Cæsar erit.

AD VENTOS IN ARCE STA- nislai Tursonis Episc. Olomucen.

IMmites uenti tanto quid turbine in arcem̄
Impositam aerijs montibus irruitis?
Non hic Tyrrhenum Iunoni inimica fatigat
Gens mare, Neptunus nō Ithacum insequitur.
Sed sacer heroesque inter mitissimus omnes
Turso habitat, mites ledere uos ne iuuat?
At si tanta animo est uestro sæuire libido,
Et uos Hippotades si iubet ista pater.
Gens inimica bonis, & Christi legibus almis
Ionium innumera nunc tegit omne rate.
Sumite uim uenti, pelagoq; immergite puppes,
Quid iuuat immeritis arcibus esse graues?

AD VICTOREM GAMP. IVRECONSVLTVM.

TAnta tua est bonitas, tā pulchra modestia Vi-(ctor
Tam syncera fides, candida tamq; anima.
Sanctarū ante alios legum doctissime Victor
Tamq; pio studio iusq; piumque colis.
Nec statuisse tibi mos est, sed tollere lites,
Maior enim est æqui, quam tibi iuris amor.
Hæc olim Serui fuerat, hæc inclyta Pauli,
Laus hæc Galle tua, Sceuola docte tua.
Vt te unum cunctis deceat præscribere leges,
Debeat ut nullus ponere iura tibi.
Omnibus idem animus talem si ducere uitam,
Siq; tui similes moribus esse uelint
Condere nil sit opus tā uasta uolumina legum,
Cuiq; sui mores condere iura queant.

MATTHIAE AVCTO MEDICO.

QVod tecum medico, mihi poetæ,
Qualicunque quidem, tamen poetæ,
Felici medico Aucte, & erudito
Pulchre conueniat, quod uſque, & uſque
Mutuis animis amamus, illo
Quem nullum perimat calore tempus,
Feſtiuiſſime, mique dulcis Aucte.
Docti numen habent ſuum poetæ,
Magni numen Apollinis poetæ,
Et Phœbus quoque filiuſque Phœbi
Coluntur medicis ſimul peritis.
Hæc me conciliant tibi, mihi te,
Hæc communia ſacra, diiq; iidem,
Et morum tua grata candidorum
Meretur ſeries bonorum amorem,
Omni qui uigeat perennis æuo,
Vatum dum fuerit pater bonorum,
Et numen medicis ſimul peritis
Phœbus, o bone, filiusque Phœbi.

IN PICTVRAM SPEI, HADRIANI VILHARCII.

VT uotis potiare tuis, ſpes dulcis inani
Ne ſpetie illudat ceu leuis umbra tibi
Quod liceat ſperare uelis, ſpes ſemper amœno
Nec tibi quod uultu eſt, crede fidelis erit.
Spes ridet curas hominũ, & nimis anxia uota,
Arridet, ſi quis quæ licuere, cupit.

ALIVD.

IAm mihi quæ curis hominũ dea gaudia miſces
Spes bona (nanq; potes) iam meliorq; ueni.
Vmbra prius fueras, nõ iã umbra es, uiuida imago
Ex umbra artificis ſed modo facta manu.
Olim animo, nũc te manibus cõprehendere fas eſt
Inuitam poſſem cogere ſi libeat.
Parce dea, imprudens certe tua numina leſi,
Ipſa oculos ſed non luſit imago manum.
Cum uideo nõ umbra mihi, ſed uiua repente es
Viſa mihi, ſed te cum tetigi umbra mera es.
Et ſemper fallis, ſimul & dum corpus & umbra es
Eſſe adeo an nunquam nõ leuis umbra potes?

AD EVNDEM.

O Charos Hadriane inter mihi prime ſodales
Dimidium quando es pectoris ipſe mei.
Quæ dubiis quæ nam oro petam ſolatia rebus,
Et ferat afflicto quod mihi numen opem?

Atque equidem nostri es tu conscius ipse doloris,
Quantũ alias nũquã sors modo acerba mea est.
Consiliũ at potius a quo spemq; æquius optem?
Quam cuius uoluit spes colere alma domum.
Quæ meritis ut digna tuis tibi premia præsens
Spondeat, ipsa tuos diua lares adijt.
Sollicito & quisquã melius mihi consulat alter,
Quam qui iura hominũ nouerit atque deum?
Pierijsq; immista deis ad quem aurea uirgo
Astrea, in terras lapsa polo redijt.
Hinc nos consiliumq;, & opem in te ponimus uno
Hæc tua pollicita est spes rata uota mihi.

VOTVM AD SPEM HADRIANI.

SI mihi propositum dederis contingere uotum
O dea quæq; homines alma fouesque deos,
Tursonum ut nomen dignis bene laudibus ornem
Magnorum, usque tuo numine uectus ego.
Non modo flore tuam sertisue ornabo tabellam,
Quam meus hic docte pictã Hadrianus habet.
Nec tantum Assyrios adolebo castus odores,
Et tibi erit nostra uictima cæsa manu.
Thyrsiger at Bacchus uires & magnus Apollo,
Sis nostro ut digne carmine culta, dabunt.

Adsis o spes alma, tuus te cultor olympo,
Atq; suũ in gremium Felsina pulchra uocat.

AD TESTVDINEM SVAM.

DVlces o numeri, quiq; in testudine nerui
Increpiti suaues mittitis usque sonos.
Vos animos hominũ cura releuatis ab omni,
Aureus & per uos conciliatur amor.
Formosæ iuuenis placiturus quando puellæ
Impellit docta fila canora manu.
Arma iuuent alios, & tympana rauca, tubæq;,
Me cytharæ, & cantus, me Venus alma iuuat.

IN DISCORDIBVS NERVIS SONANTEM.

THreitius quondam blanda testudine uates
Indomitas fertur detinuisse feras.
Et celeres mouit cantu delphinas Arion,
Saxaq;, cum celsis & nemora alta iugis.
Has uires numeriq; habuere, fidesque sonoræ,
Atq; manus dulces elicere apta modos.
Attamen hos illi concordi ex ordine uocum
Consimiles neruis elicuere sonos.
At nos concordes, discordi ex ordine uocum,
Dissimiliq;, pares reddimus arte modos.

Sic etiam discors concordia iungit amantes,
Sæpeque amicitias indomita ira parit.

AD SORORES.

O Dulces geminæ meæ sorores,
O dulces animæ meæ gemellæ,
Formosæ teneræ, atque delicatæ,
Honestæ, atque bonæ meæ sorores,
Felicesq; adeo meæ sorores,
Quibus munera tanta, totq; dotes
Afflarunt superi, boniq; diui,
Dotes ingenijq;, corporisque,
Pallas, & Cytherea, Gratiæq;.
Quæ me conciliant amore uobis
Non fratris modo, sed pij parentis,
Qui uos plus anima sua usque amaret,
Vel si quicquam anima est magis amandum.
Hoc pudor tener ille, castitasque,
Exculti, lepidi, probique mores,
Hoc candor niueusq;, & illa forma,
Quæ magnas potuit decere diuas,
Meretur, simul & fidele pectus
Erga me, atque pios simul parentes,
Fratresq; unanimos: bonæ sorores
Castæ uiuite uos, & integellæ,
Aeternum & memores ualete nostri,
Valete egregiæ diu puellæ,
Ter ualete bonæ meæ sorores.

IN PICTVRAM ADAMI ET EVAE.

FElices rami, frondosi & germinis arbor,
Queis licuit tanta commoditate frui.
Atq; ambire femur primæ iuuenile puellæ,
Et uiridi tenerum fronde operire sinum.
O ego tunc arbor tam felix natus ut essem,
Tegmine & illa foret molliter usa meo.
At si non hominem licuit post talia nasci.
Tunc arbor uolui, nunc nihil esse uelim.

AD CHAROPEAM.

MEn fugis Charopea, me ne amantem?
Tun me despicis, & fugis sequentem?
Non sum, non ego quem superba temnas.
Et cultæ cupiere me puellæ
Formosum satis, & satis uenustum,
Doctumq;, ingenuumq;, nobilemq;,
Puro pectore, moribusq; cultis.
Si te noster amor nihil moratur,
Nil dotes animiq;, corporisq;,

Saltem ledere tu deos caueto.
Pœnis nam afficiunt superbiores,
Et quæ non redamant bonos amantes.
Daphne dum fugeret superba Phœbum
In latos abijt superba ramos,
Quæque amor fuit, acris est amaror.

IN LECTOREM SEVERVM.

QVid tãtũ insultas nostro inuide liuor amori?
Meq; mei similem moribus esse uetas?
Sum iuuenis, decet hoc iuuenẽ, sum deniq; uates,
Dic mihi, nam uatem quid nisi amare decet?
Conciliat Phœbum tenero Venus alma poetæ,
Calcar & ingenij est ipsa puella mei.
Ista legent iuuenes, & doctæ scripta puellæ,
Agnoscetq; ignes lætus uterq; suos.
At si quis adeo est durus, nimiumq; seuerus,
Aut legat ista licet carmina, siue tegat.

AD IACOBVM A SALZA EPISCOPVM VRATISLAVIENSEM.

SEria mittebam princeps tibi carmina, quando
Fluctibus in medijs iam tua puppis erat.
At postquam lætis portum tenet alta coronis,
Et nunc in tuto est firma carina loco.
Læta damus merito tibi carmina, lætus Apollo
Ex æquo nobis conuenit atque tibi.
Læta tui poscunt euentus, noster & ipse
Gaudia lætus amat, tristia damnat amor.

AD EVNDEM.

DOctus undique sit licet Catullus,
Lasciuus nimium, & parum pudicus,
Quamuis maximus esset imperator,
Cæsar, & sacer ipse, pontifexq;,
Legit Iulius attamen Catullum.

AD HADRIANVM VILHARTIVM.

LEucothoen ego amo ante alias Hadriane puellas.
Leucothoe ante alias me fugit ipsa tamen.
Quid si ego Leucothoen fugiã, nũ rursus amabit
Illa, & mutata mi uice mitis erit?
Nec dubito fiet: nanq; est mos iste puellis,
Dum cupias fugiunt, dum fugias cupiunt.

IN AMOREM.

INdomito quamuis nihil eſt uiolentius igne,
Attamen eſt omni ſæuior ignis amor.
Ignis edax etenim liquidis extinguitur undis,
Et nihil abſenti lucida flamma nocet.
Orta ſalo Venus eſt, medijs amor ardet in undis,
Et ferus abſentem ſæuius urit amor.

EPIGRAMMA HOSPITALE ROMAE SVB INSIGNIBVS.

HOſpitij pro iure boni, meritiſq; benigni
Hoſpitis, hic tenui ſumptu ſua ſigna locauit
Aonidum cultor Logus, at ſi grata benigni
Clementis reduci ſpirauerit aura, manebit
Gibertiq; mei ſolitus fauor, aurea ponam.

IN ARCEM CAROLI PRINCIPIS SILESII.

Auguſtæ quā pulchre arcis noua mœnia ſurgūt
In uaga quā ſe altum ſydera tollit opus.
Quæ moles circum foſſarū atq; aggeris alti,
Non ipſum debent iſta timere Iouem.
Omnia magna eqdē, ſed pricеps maximus ipſe eſt
Qui cœlo immenſum Carolus æquat opus.

ALIVD.

NE turbere hoſpes quiſqs noua mœnia & arcē
Arcis & inuictæ nobile cernis opus.
Si bonus es, cōfide, malis hæc dira minantur
Hoſtibus, hoſpitibus ſunt loca tuta bonis.

IN AEDEIS IOANNIS COPPI MEDICI.

QVam lepide ornata eſt modo quæ deſerta iacebat
A que illa quantum diſſidet iſta domus.
Areaq; immundo nuper quæ ſordida fimo,
Delitias urbi nunc facit, & domino.
Dū grauida autumni eſt, teneri dum ueris honore,
Floribus, & pomis, & uiridante ſolo.
Digna domus domino, atq; idē digniſſimus illa eſt
Immunem hanc princeps Carolus eſſe iubet.
Huius quā medicus celebri cognomine Coppus
Extruxit cura Ianus & ære ſuo.

IN AVLAM PRAETORIS VRBANI VIENNAE.

HAnc aulā modo quæ rudis, atq; inculta manebat
Et longo iacuit ſqualida, & atra ſitu.

Iura isti Prætor dum Paulus diceret urbi,
Tam lepide ornauit atque sibi, atque suis.

IN AEDEIS PHARMACOPOLAE OLOMVCENSIS.

PHarmaca Iacobus Nilo atq; oriente petita,
Lectaq; de uarijs optima quæq; locis,
Queis ferre auxilium præsens mortalibus ægris,
Morborum & possis omne leuare genus,
Magnifica hac sapiens custodit in urbe, domo q;
Egregia, quæ oculos detinet una tuos.
Non alia decuit quā tali hæc pharmaca condi,
Non alia decuit illum habitare domo.

AD G. VERNERVM ET VALENTINVM ECCHIVM.

COncordes animæ, optimi sodales,
Cultores lepidi nouem sororum,
Atque ijdem ueteres mei sodales,
Vernere optime, tuq; noster Ecchi,
Exempla o fidei, bonique amoris.
Ecquid uos lupus ille, carnifexq;,
Ille erro fugitiuus, & scelestus
Vexat, ah toties repulsus exul,
Latro perfidus, & suorum Erynnis,
Fidens usque fugæ, rapax lupus ceu,
Quem campo modo nactus in patenti
Venator fugat, atque fundit audax.
Sed laus hæc erit urbium perennis
Vestrarum, & memori uigebit æuo
Vernere & tua laus, tui & sodalis.
Vestra nanque opera, & pio labore,
Ausu, & consilio, & pio fauore
Erga illos, patriam, inclytumq; regem,
Lupo fortiter obstitere, & hosti
Fugaci trepidoq;, perditoq;.
Illum cum grege turpium latronum
Perdat Iuppiter, atque dij, deæq;.
Vos ualete boni mei sodales,
Concordes animæ, optimiq; amici.

AD ANTONIVM MELAM.

TV quoq; certa uenis patriæ & noua gloria nostræ
Aonij cultor candide Mela chori.
Te quoq; iactabit se culta Silesia alumno,
Te modo proposita sic iuuet ire uia.
Fœcunda ingenijs, fœcunda Silesia claris
Vatibus, & Cereri terra adamata bonæ.

Quare illam uirtuté tua sic iugiter ornes,
Hæc decus, hæc uitam nam dedit ante tibi.

AD STEPHANVM NIGRINVM.

AH duro nimium feroque corde,
Et sanctæ fidei, datæq; dextræ
Nigrine immemor, & tui sodalis.
Quid, me sic uiduas iacere noctes
An te non miseret, piget, pudetque,
Nec te noster amor mouet, precesq;?
Nam te cum tenera cubare amica
Coniunctum loquitur meo cubile,
Caute dissimules licet, sed illud,
Quamuis sit tacitum cubile, & ipsa
Produnt basia, morsiunculæq;,
Et clamant quoq; mutui cachinni,
Quassati & strepitus simul grabati.
At tu pollicitus meros amores,
Quos mi prostituas, meoque peni,
Spe ludis miserum usq;, & usque inani,
Causas nectis & usque differendi,
In longumq; trahis meos furores.
Quare oro rabiem ciere amantis,
Tandem desine, consulasq; amori,

Et desyderio meo impotenti.
Aut tu passeribus, simulq; onagris
Vernis, nil rabiosius uidebis.

AD THOMAM NADASDENVM.

NAdasdene Iouem testor rectumq; piumq;,
Pauperior nunquã, quam modo, quod fuerim.
Temporibus duris, recolens quæ horresco, tulisti
Vnus opem ipse tuo nã quoq; sponte Logo.
Sumptum pollicitus communiaq; omnia tecum,
Hoc tu nunc præstes ergo rogatus opus.
Aureolos sex crede mihi, quos tẽpore certo
Atq; fide certa grate ego restituam.
Aureolos centum seruat mihi fida Vienna,
Qui ut mihi mittantur littera missa mea est.
Vltro pauperior mihi quod deferre solebas,
Præstiteris melius ditior officium.

AD REGEM FERDINANDVM.

ALcidæ cœlum patuit dum fortibus ausis,
Inuicta & domuit horrida monstra manu.
Sic modo quod placida populos in pace gubernas
Regna tua a monstris quodq; tuere malis.

Pro meritis rex magnæ tuis, obq; ardua facta,
Post obitum ætherei te manet aula Iouis.

AD IANVM LVCIVM BRASSICANVM.

MI cultissime Brassicane, quando
Tam Logum ex animo colisque, amasque,
Et famam celebras meamq; Musam,
Culto carmine multum & eleganti,
Quo Musam tua sic meam usque honorat,
Quamuis illepidam, rudem, impolitam,
Diserta, & lepida, elegans, rotunda,
Gratias agimus tibi perennes
Ipse ego, & mea culta sic Thalia,
Nosque olim memores uterq;, forsan,
Te grata uice cum tua Thalia,
In cœlum quoq; uersibus feremus,
Non sic illepidis, sed expolitis.

AD THAIDEM.

QVod formosa nites alieno picta colore
Thais, ob hoc certe non mihi crede places.
Nam simulata nequit uerum dare forma decorem
Naturæ ficta est pulchrius arte decus.

IN QVENDAM.

MIraris cur te uitem, causamq; rèquiris,
Est breuis, at certe non mihi causa leuis.
Vnica disiungit nos littera, nanq; molestus
Tu nimis es, nimium sumq; modestus ego.

IN RANVLAM ELECTRO INCLVSAM.

SVccina in Oceani labentem fluctibus undæ
Implicuit ranam gemma coacta leuem.
Sic quæ uiua fuit leuis & contēpta, sepulchro
Post obitum cœpit nobilis esse suo.

AD ROSINAM.

COllum candidius tuum ligustro,
Cygnea nitidum magisque penna,
Et gratis Veneri albius columbis,
Formosis Paphiæ & deæ papillis,
Et bello pede Thetios nitentis,
Creta, marmore, floribusque uernis,
Intacta & niue, liliis & albis,
Et quos oceanus lauit lapillis,
Et plus nomine quod tuo nitescit,

Ornasti niueis Rosina gemmis,
Vt quam tu niteas magis doceres.

IN PICTVRAM SEPTEM PLANETARVM.

SAturni inuenies, cui sydus triste, seueri,
Barbaq; longæui fors placet hirta dei.
Ipse alios tenet insigni Mars ense superbus,
Et sunt quos rapidis sol tenet altus equis.
Iuppiter & uultu placido pulcherrimus omnes
Detinet, hoc idem quod deus ales agit.
Atq; aliis est uisa decens intacta Diana,
Dum sequitur celeres per iuga summa feras.
Quisq; suum laudet, sed sunt quæ dicere uellem,
Nec bene dissimulo, me Venus alma tenet.

AD THELESINAM.

CAndida circundant niueæ tibi pectora gēmæ,
Vt doceant niteas quam Thelesina magis.

DISTICHON.

Neptunū immerito culpat, sinuosa profundo
Committit fracta qui rate uela prius.

DE SEIPSO LOGVS.

INgenium natura mihi, moresq; benignos
Indidit, heu nimium sumq; fidelis ego.
Asperitas inuisa aliis, moresque sinistri,
At mihi simplicitas damna fidesque tulit.

IN EFFIGIEM LEDAE.

DVlce canit Cygnus moriēs, & amabile carmē
Et mulcet blando tristia fata sono.
Huius at implicitam Ledam candentibus alis
Credibile est omni dulcius ore queri.

IN AMICITIAM.

IVnge pares in amore tibi, si uincula dulcis
Quæris amicitiæ firma manere diu.

EPITAPHIVM LVDOVICI Pannoniæ & Bohemiæ Regis.

CRudele, ah nimium, nimium rex magne luisti
Supplicium, ante diem quod peperere deæ,
Immitisque tibi & nimium Mars sæuus in armis,
Fauit enim diris hostibus ille nimis.
Excussum quadrupes te nanq; palustribus undis
Heus ferus inuoluit, in tua fata ruens.

Aeternũ at iuuenẽ Ludouicũ hæc fama manebit,
Pro patria in patria non timuiſſe mori.

IOANNIS TVRSONIS EPISCOpi Vratislauienſis Epitaphium.

TVrſonis cineres magni, & mortalia membra
Iſte habet & ſacri principis oſſa locus.
Pro meritis ſuperum ſedes, cœlumq; beatum
Mens habet, immenſo uiuit in orbe decus.

ALIVD.

HIc ſitus eſt Turſo magnus, quis cætera neſcit?
Hunc uolui ut ſcires & uenerere locum.

GEORGII TVRSONIS SENIORIS EPITAPHIVM.

DIues opum, diues ſobole, & uirtute beatus
Natorum, ſenior Turſo ſuperſtes erat.
Poſt obitũ at longe ditiſſimus eſt, quod in alto
Hoſpitio cœli diuitis ipſe habitat.

ALIVD.

TVrſo opibus ſenior, ſobole, & uirtute beatus,
Hoc uolui ne ſis neſcius, hic ſitus eſt.

EPITAPHIVM BORNAMISSAE.

COruino ante alios regi chariſſimus olim,
Atq; domi, atque foris, fidus, & uſque bonus.
Quem Ladislaus, regno qui deinde potitus,
Egregium uſq; habuit magno in honore ſenẽ.
Te tamen ante omnes iuuenis Ludouicus amauit,
Qui tuus in uita dulcis alumnus erat.
Qui poſtquam aduerſo perijt ſub Marte, iacetq;,
Non fuit in uita uiuere dulce tibi.
Non tamen ante, nouo patriæ quam rege creato,
Hic amor in patriam uel morientis erat.

ALIVD.

COruino uenerande ſenex gratiſsime, & illi
Proxima qui regni, te duce, ſceptra tulit.
Huius & hinc nato, nam te Ludouicus amabat,
Qui tuus in uita dulcis alumnus erat.
Quo miſere extincto aduerſo ſub Marte, tibi omnis
Extinctus uitæ eſt qui prius ardor erat.
Non tamen ante, nouo patriæ quam rege creato,
Labentem & moriens ut patriam erigeres.

GEORGII SAVROMANI SI-
LESII EPITAPHIVM.

Nil uitã moror ingratã, te, te, heu mihi adẽpto
Sauromane, o nostræ maxima pars animæ.
Quos animos, quantũ eloquij, quantũ illa leporũ
Vrna tenet, quæ te dulcis amice tenet.
Florebas Roma incolumi, tuaque inclyta uirtus
Enituit, Roma deficiente, iaces.

IACOBI A VILHARTICZ.

IAcobi cineres Sophia cum coniuge adempti,
Qui fuerat uiuis, nunc quoq; iunxit amor.
Immatura, licet centum superauerit annos,
Mors huius cunctis uisa & iniqua fuit.
Hunc nati tumulum charo statuere parenti,
Egregium egregij, pro pietate sua.

IOANNI FILIO.

ANte diẽ Lachesis per florida prata uaganti
Immiti abrupit stamina ducta manu.
At dea dum nocuisse putat me iuuit, amœni
Delitijs quia nunc perfruor Elisij.

VALENT. CLEMENTIS.
OLOMVCENSIS.

INgenio iuuẽnem insigni, & uirtutẽ potentem,
Hocce Valentinum nobile marmor habet.
Ingenij ille sui est dictus cognomine Clemens,
At non huic clemens impia parca fuit.
Quæ misero ante diem, dulcisq; in flore iuuentæ
Immiti heu rupit stamina ducta manu.

MATRONAE OLO-
MVCENSI.

ANte diem ah rapior, teq; o charissime coniux
Destituo, grauius quod mihi morte malum.
Commendo ergo duas patri moritura puellas,
Dulcia quas nostri pignora amoris habes.
Forte aliqua & matris referet formam ore pudico,
Quæ uos immemores non sinet esse mei,

LASTAVRI.

VItam in delitijs Genio indulgente peregi,
Sectatus mores docte Epicure tuos.
Ista meis Lastaurus ego post fata reliqui,
Dum uixi, uixi molliter atque bene.

EBRIOSI.

Potor inexpletus quidam noctesque dieſque
Pocula ſiccabat dulcis Iacche tua.
Nũc quoq; apud manes iuſsus pro crimine pœnã
Iudicio eſt Minos iuſte ſubire tuo.
Vt Danai æterni proles damnata laboris,
In caua ſic ſtygias guttura potat aquas.

ALIVD.

LAſtaurum poſtquã rapuerũt fata ſub umbras
Impia, & ante diem fila ſecans Lacheſis.
Interiere ioci, riſus, ſtudiumq; bibendi,
Potaq; non minuunt dulcia uina ſitim.
Quod lætum ante fuit mœror, ſunt ſeria ludi,
Dulcia quæ fuerant ſunt & amara modo.

ALIVD.

HEus ſocij lætus iacet hic conuiua, rogatq;,
Dulcia quiſquis amas pocula, ſiſte pedem.
Aſt ego non alijs fueram tam grata locutus,
Hinc procul actutum quiſq; ſeuerus eat.
Forſitan expectas nomen me dicere, dicam
Ignoto, longe hinc aduena ſi quis ades.

Nam me cognorunt ſic omnes, patria, ciuẽs,
Finitimi, ut non ſim notior ipſe mihi.
Hic Laſtaurus ego a ſocijs, dulciq; Lyeo
Heu nimis in ſicco contegor ecce loco.
Extinctum fleuit quiſquis conuiuia læta,
Teq; Geni aſſidue, teq; Lyee colit.
Crede mihi Genius diuum lætiſſimus ante
Interitum large fleuit & ipſe merum.

SERAPHINI CYTHAROEDI ET POETAE.

AEterni manes Seraphini & Muſa poetæ,
Cuius & elyſium nunc ſtupet ora nemus,
Orpheus atq; noua ſtupidus teſtudinis arte
Elabi manibus non ſibi ſenſit ebur.
En tua poſt obitum cineri tibi fama ſuperſtes
Viuit, & ex meritis uenit in ora uirum.
Quæq; poteſt reges mors tollere ſæua, duceſq;
In te nunc uires non habet illa ſuas.
Nomen Achillini peperit tibi cura perenne,
Quæq; tibi facilis Muſa in amore fuit.
Nam quæ cantata eſt ſacris tua Muſa poetis
Et tuus æterno carmine uiuit honos.

IN ORATIONEM C. VRSINI VELII.

PAnnonij fortes, tuq; o fortiſſime regum,
Quorũ fama polos ſyderaq; alta ferit.
Ornati merito ueris & laudibus, & quas
Carpere nequicquã Momus & ipſe uelit.
Vidi ego diuino cum Velius ore diſertus
Funderet in ueſtrum grandia uerba decus.
Attentaſq; aures, & multa ſilentia, linguæ
Dum fauet aſſiſtens maxima turba ſuæ.
Interdum & uoces, nutuſq;, & ſigna probantum,
Quæ uirtus ueſtra expreſſit in eloquio.
Phœbus & auricomũ radijs caput auctus honeſtis
Et toto effulſit clarus in orbe dies.
Sic ueſtro diui atq; homines decori uſq; fauebant,
Aeternum & faueant dijq; homineſq; boni.

AD STANISLAVM TVRSONEM Epiſcopum Olomucenſem.

XEnia reſpondi poſcentibus annua multis
Ipſe dabo uobis, cum mihi Turſo dabit.
Conditione fidem facili hanc exoluere poſſum,
Vt nihil ijs donem, des mihi Turſo nihil.
Conditione ſed hanc meliore exoluere uellem,
Vt donem ijs aliquid, des mihi Turſo aliquid.

EPIGRAMMATVM ET VERSVVM QVI IN AESCHINIS ET DEmoſthenis contrarijs inter ſe orationibus citantur translatio.

ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι οἵ ποτε Μήδων
παισὶν ἐπ' ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥόας
λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες ἄρηα
πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

HIs etiam intrepido uiguit ſub pectore ſanguis
Qui Medos rapidi Strymonis ad fluuium
Vexatoſque fame, domitos & Marte ſuperbo,
Cedere uirtuti tum docuere ſuæ.

ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν
ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
ἀμφὶ ξυνοῖσι πράγμασι μόχθον ἔχειν.

PRæmia uirtuti egregiæ, pulchroque labori,
Cecropidæ & meritis hæc tribuere ducum.
Poſteritas olim iſta uidens, ſerique nepotes
Pro patria ut cupiant ſic quoque dura pati.

ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεὺς
ἡγεῖτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον,
ὅν ποθ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων
κοσμήτορα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν.
οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

VRbe olim ex ista Mnestheus comitatus Atridas
Egregius campis dux erat in Phrygijs.
Illum inter Danaum florenteis ære cateruas,
Fortia dum quassat arma tremente manu,
Pulchrum ornamentum belli & uirtute potẽtem,
Diuinus sacro carmine Homerus ait.
Cecropidæ indigni neq; nunc hac laude ferentur,
Belli & uirtutis qui meruere decus.

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχάς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην,
οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες
δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
σώματ' ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις.
μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν
ἐν βιοτῇ, μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν.

OB patriam belli durum in certamen euntes
Obuia dumque ferunt hostibus arma uiri.
Virtutis memores quanquam instantisq; pericli
Fortiter aduerso pugnam iniere deo.
Græcorum pulchra pro libertate cadentes,
Subdere ne turpi fortia colla iugo
Seruitiumq; pati possent, lue fœdius omni,
Fortia quorum almo patria terra sinu
Corpora contumulat, fuit hæc Iouis alta uoluntas,
Bella hominum cuius numine resq; fluunt.
Omnia pro uotis succedere quippe deorum est,
Mortalis nemo fata cauere potest.

Τούς δ' ἀρετῆς ἕνεκα στεφάνοις ἐγέραιρε παλαιχθὼν
δῆμος Ἀθηναίων, οἵ ποτε τοὺς ἀδίκοις
θεσμοῖς ἄρχοντας πρῶτοι πόλεως κατέπαυσαν
ἦρξαν κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι

CEcropide antiqui ob meritũ uirtutis honoræ
Stare coronatos hos uoluere uiros,
Iniustis ciues qui auersos legibus ausi
Placare, atque ultro dura pericla pati.

Πολλάκι δὲ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ
ὅσκεν ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται
τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.

λοιμὸν ὁμοῦ καὶ λιμόν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί
ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος
ἢ νέας ἐν πόντῳ κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῶν.

(pœnas
VRbs quoq; tota olim immeritas luit ordine
Vnius obnoxam sceleratí, & dira merentis
Supplicia, ex alto quibus hæc Saturnius infert,
Pernicies hominũ sæuas pestemq; famemq;,
Vtq; truci intereant bello cum mœnibus ipsis,
Clasibus utq; mari plenis mergantur in alto.

μυρίνου.

θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
θύρσις ὁ συρίζων πανὸς ἶσον δόνακι,
ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὕδει
φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον ἔρως.
ὦ νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ' ὁ ἔρως.

LAZARVS BONAMICVS BASSIANAS.

THyrsis oues pascẽs nympharũ, Pana uel ipsũ
Thyrsis, arundineis æquiparans calamis
Dormit ad umbrosam pinũ, sumptoq; bacillo
Custodit pingues ipse Cupido greges.
Ah nymphæ, nymphæ pastorem excite, ferarum
Morsibus ah duris ne laceretur amor.

PHILIPPVS OBERMARIVS.

NYmpharũ custos ouiũ bonus ille Menalcas,
Qui Pana argutis æquiparat calamis.
Ebrius umbrosa proflat sub rupe soporem,
Atq; greges sumpto curat amor baculo.
Ah nymphæ ah uestro nymphæ depellite somnũ
Pastori, ipse lupus ne noceat puero.

GEORGIVS LOGVS.

NYmpharũ custodit oues dũ Thyrsis, et ipsũ
Pana deum calamis æquat arundineis.
Effusum domuit sub pinu somnus opaca,
Cuius amor sumpto seruat oues baculo.
Pastori ah nymphæ uos somnũ rũpite nymphæ,
Ore trucis pereat ne puer iste lupi.

λεωνίδου τοῖς ἀγρόταις θεοῖς.

αὔλια, καὶ νυμφέων ἱερὸς πάγος, αἵθ' ὑπὸ πέτρῳ
πίδακες, αἵθ' ὕδασιν γειτονέουσα πίτυς,
καὶ σὺ τετράλωχιν μηλοσσόε μαιάδος ἑρμᾶ,
ὅς τε τὸν αἰγιβότην πὰν κατέχεις σκόπελον.

ἵλαος τὰ ψαιστὰ, τό τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης
δέξασθ', αἰακίδεω δῶρα νεοπτολέμου

AVlæ & nympharum sacri sub rupibus altis
Fontes, quæq; undis proxima pinus ades.
Et genite o Maia pecoris fidissime custos,
Quiq; tenes capris pascua Pan scopulos.
Propitij uiniq; urnam, dulcesque placentas
Suscipite Aeacidæ dona Neoptolemi.

Μουσαίου

Κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ
ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν, ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει

INtactæ celebris decor, & bona forma puellæ
Acrior est animis hominũ penetrante sagitta.
Suntq; duces in amore oculi, delabitur inde,
Atque uiri uulnus præcordia serpit in ima.

Μουσαίου

γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.

LIngua hominũ rixas amat, & conuitia, quodq;
Tu sine teste facis, compita tota sonant.

ILLVSTRI PRINCIPI LVDOVICO REGI HVNGARIÆ & Bohemiæ filio dilecto Clemens VII. Pont. Max.

CHarissime in Christo fili noster salutem &c. Dilectus filius Georgius Logus Silesius subditus Serenitatis tuæ, cum ad almam urbem, religionis & ueniæ a domino deo consequendæ gratia, se cõtulisset, ac propter ingenium & litteras a doctissimis huius ciuitatis uiris in honore esset habitus, astitit etiã coram nobis, ex quo nos præsente, melius quoq; cognouimus, quod sermonibus multorum ad nos fuerat perlatum, summũ in eo esse ingenium, summum græcarum & latinarum litterarum studium, in quibus adeo nobis profecisse uisus est, ut carminibus præsertim pangendis, paucos cuiuslibet ætatis, & nostro & aliorum iudicio habeat pares. Quodq; nobis mirifice placuit, primariamq; in eo laudem obtinere uisum est, ea pietate eum intelleximus præditum, ut doctrinam suam uellet potissimum cum dei honore, & cultu ueræ religionis esse coniunctam. Is nobis narrauit se triennium iam in Italiæ Gymnasijs literis operam dedisse, adiutum liberalitate, & munificentia Se.

T. ꝙ ei annuum subsidium ducentorum aureorũ constituisses, gratissimoq; animo sese opus tuum, & abs te factum esse prædicauit. Quod nobis de tua Sere. semper optime sentientibus, auxit etiam opinionem benignitatis tuæ, cum uideremus te id, quod maxime est regium, de animandis ad optimas artes his, qui in regno tuo nati sunt, & cura & sumptu elaborare. Cũ autem is ad Sere. T. rediturus esset, etsi superuacuum iudicabamus tibi eũ commendare, propterea ꝙ satis sua uirtute & tuo in illum iudicio esset commendatus, uoluimus tamen has ad te scribere literas, quæ pondus haberent potius testimonĳ nostri, q̃ commendatiõis, ut cum tu tua sponte ad hunc iuuenem ornandum & fouendum te dedisses, primum intelligeres præclare abs te & operam & liberalitatem tuã fuisse positam, magnamq; T. Sere. laudem ex eo accedere. Deinde ut nostra quoq; causa, qui eum tamen tibi commendamus, esses erga eum etiam propensior. Quod etsi intelligimus te per te fuisse facturum, erit tamẽ nobis pergratũ, ut ipse sentiat, & re ipsa experiatur, hanc nostrã cõmendationẽ nõ mediocri illi usui apud Sere. T. extitisse. Quod ut facias candẽ Se. T. magnopere in domino adhortamur. Datum Romæ die xxiiĳ. Nouẽb. M.D. XXV. Pont. nostri Anno secundo.

Iacobus Sadoletus.

SPECTATISSIMO ET INGENII AC VIRTVTIS LAVDIBVS ornatissimo iuueni Georgio Logo amico præcipuo Lazarus Bonamicus Bassianas salutem.

ETsi mihi propter multas ingenĳ suauitates discessus tuus superiori tempore parum iucũdus acciderat, tamen in molestia gaudebam, quod te honestam hæreditatem creuisse audiebam. Cum uero nuper ex Adriano utriusq; amicissimo de reditu tuo cognouissem, incredibile dictu est, quãta me hoc lætitia extulerit. Nã cũ eximia spe summaq; uirtute adolescentium frequentia, aliquanto instructior ac ornatior Academia nostra sit, quam eam tu reliquisti, nihil plane aliud quam te desyderare uidebatur, ex cuius ingenio, summam semper gloriã speraui. Quare expectatissimũ scito te ad nos reuersurum. Vale Calen. Martĳ M. D. XXVI. raptim.

Reuerendissimo domino Stanislao Olomucẽsi Episcopo ex ueteri illa disciplina, innocentia, liberalitate, etiam atque etiam me commendabis, totumq; trades.

PAVLVS IOVIVS STANISLAO TVRSONI EPISCOPO OLOMVCENSI S. D. P.

GEorgius Logus noster, qui propter nobilitatē carminum apud Academicos Romanos per hosce dies in honore fuit, & a Clemente Pont. max. humanissime susceptus est, multa apud nos de singulari animi tui uirtute prædicauit, ita ut ego non in postremis abs te, non modo in gratiam, uerū & in clientelam recipi uehementer desyderem. Id si pro magnitudine candoreque animi tui feceris, & nos quoque officio non deerimus, testabimurque ingenĳ monumentis, nos non omnino indignos fuisse, qui in patrocinium tuum ultro euntes, in gratiam reciperemur. Spero enim, si me commentariis oportune adiuueris, ut ipse Logus te facturum pollicetur, patriam tuam Morauiam, quæ quondā Marcomannorū gentis fuit, in historĳs meis illustraturū, Tursonisq; nomen & insigni pietate, & literarū studĳs clarissimū, non sine aliqua spe immortalitatis, posteris cōmendaturū. Cæterū Logus adeo nos suauissimis moribus, elegantissimisq; carminibus cœpit, ut iā illū tibi maxime inuideamus, cogamurq; illū ꝓfligato pudore abs te repetere, et id quidem sua etiam de causa. Nā speramus, parta pace optima, eum si ad urbem redierit, liberalitate æquissimi Pontificis, auspicĳsq; Giberti Datarĳ aliquo sacerdotio exornatum uidere. Ipse etiam quibus nūc curarum fluctibus obruamur, cum neque certa pax, neq; aperte arma tractantur, longioribus sermonibus explicabit.

Vale. Romæ, quinto Idus Ianuarĳ M. D. XXVI.

O iĳ

PAVLVS IOVIVS STEPHA/ NO BRODERICO S. P. D.

REdit ad uos Logus, nõ iam uester, sed iure optimo noster. Quis eni eo doctior, suauior, atq; candidior? ut nõ altus in Hercinijs saltibus, sed media in urbe uideatur. Propterea redit igitur certa conditione, ut reuertatur. Nam neq; nos eius desyderium diu feremus, nec ipse, nisi ferreus sit, diutius morabitur, quin reuisat suos sodales, suos patronos Gibertum & Campanum, suum deniq; Pontificẽ maximum, qui eum adeo humaniter suscepit. Viã certe uorabit si sapiet, cum classicum defessi Martis conticescet. Speramus enim parta pace, Clemẽtem restitutum sibi, camœnas esse respecturũ. Tu uero Broderice eum nostra quoq; de causa hominem tibi, mihiq; ob ingenij suauitatem coniũctissimum liberaliter complexu hylariore suscipies. Vale. Ex urbe, quarto Idus Ianuarij M. D. XXVI.

GEORGIVS SAVROMANNVS SILESIVS STEPHANO BRODERICO SALVTEM.

NOlui committere, clariss. Broderice, ob institutam nuper illam, saneq; arctissimam necessitudinem, quæ nos perpetuo quodam nexu coniunxit, quin aliquid literarum Georgio Logo utriusque nostrum amantissimo ad uos redeunti darem, ut tibi uel inde, tametsi longo admodum terrarum interuallo disiuncti sumus, liqueret, q̃ penitus te ex animo cõplecti cœperim, quamq; interim tui memores fuerimus, dum nullum hic apud optimos quosque tui ornandi locum omittimus. Cuius rei facile uel Iouij, uel Marsupini literæ testes fuerint. Quod & tu istic uicissim facias te uehementer etiam atq; etiam rogamus. Fecisse autem id te putabimus, quum G. Logum non solum iam amplis. spei adulescentem, sed & uirtutis & doctrinæ spectatissimæ, qua potes authoritate istic tua iuueris, ne cœptum studiorum suorũ cursum supremo in stadio destituere cogatur, neue & ipse, qui etiamnũ pristino hic in fortunæ ergastulo desudo, mei aliquando dissimilis fiam, cum nunquam infelix hoc Sisyphi, quod tot annos in surda animorum clau/

ſtra, & in aduerſos purpuratorum ſcopulos moli-mur, ſaxum cōſtiterit. Facile uero rationibus meis cōſulueris, ſi regias in mei iſtinc commēdationem ad Pont. maximum literas impetraris, a quo ha-ctenus laudamur quidem, ſed & mirifice algemus, atq; (ſi dijs placet) eſurimus. Poterit & plurimū dignitatis tuæ exiſtimatio apud parentem, qui ſi ueſtro benefitio ſecundiori flatu utitur, fac quæſo mihi æquior ſit. Non erimus ingrati, neque regno indecores. Proſecutus eſt Pont. max. Logum ſum-mis honoribus, atque inſigni ſapientiſſimi philoſophi facie, quæ gemma expreſſa. Rarum opus, præſertim hoc ſæculo. Vale. Raptim Romæ XI. Ianuarij. Anno M. D. XXVI.

IOANNES ROSINVS.

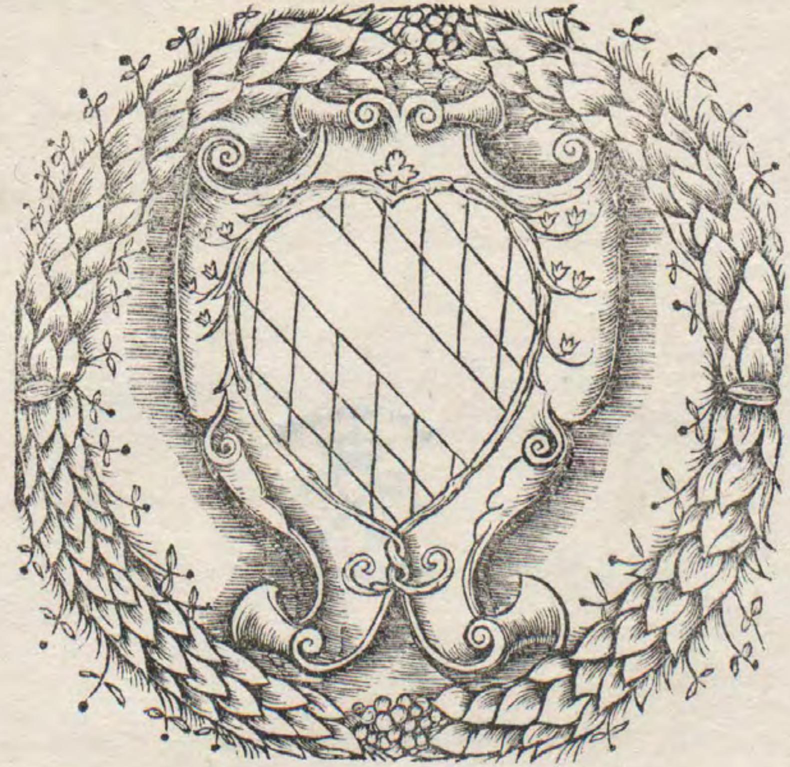
NEctareos ſuccos Aganippidos Hippocrenés,
Quæ tenero caſtæ ducitis ore deæ,
Queis iuga, queis ſaltus, uirideſq; ſub antra receſſus.
Sunt cordi: & numeris carmina iuncta ſuis,
Dicite, poſt magni felicia fata Philetæ
Callimachi Muſam, Threitiamq; chelim,
Cuiusq̄ quicq̄ ueſtras an alluit aures
Mollius, & ueſtro dignius ore cani,
Carmin e diuini iuuenis, quem Sleſia quondam
Barbara, ſed iam non barbara, terra tulit?
Haud equidem credo, ſiquidem mortalia corda
Hoc nihil hauſerunt mollius, aut melius.
Quod placet hoc ueſtrū eſt, æquo ſi lumie quenq̄
Reſpicitis, ueſtro digna fauore canit.
Quæ ſuperos tangunt, eadem mortalia mulcent
Pectora, nam noſtri pars quoq; morte uacat.
Liuor edax cohibe furialis uerbera linguæ,
Hæc medio in Latio carmina digna legi.
His tenuit numeris aures, menteſq; Tibullus,
Aeternum his numeris docte Catulle places.
Tu quoq; magno animo pertende, ſuperbia parta
Tot meritis humili te uetat eſſe loco.
Indole nobilius nihil iſta, uera fateri
Si uolo, teutonico grandius ore ſonas.

Illustres inter numerabere Loge poetas,
Quos gremio fouit Martia Roma suo.

ERRATA.

B 3. *nitro lege uitro.* B 5. Zolcano Zalcano. Laxano Loxano. B 6. *ſacit. facit.* F 1. Vilio. Iulio. K 4. Omnia. Omina. L 6. *mei. meis.* M 4. *magnæ magne.* M 5. ad Roſinum. Roſinam. N 5. *merum. meum.* N 4. βεάβλω. βλάβλω. Eadem θεφυ. θεῶμ.

VIENNAE PANNONIAE
Hieronymus Vietor Sileſius
excudebat Menſe Maio
M. D. XXIX.

Georgius Logus

Virtutis monumentum hoc eſt inſigne Logorum.
Marmoreum findit ſemita ducta ſolum,
Quod nobis recti ſtat mens adamantina, quodq;
Pergere nos illa ſic iuuat uſque uia.